

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΝΗΣΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ

ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ
ΕΧΘΡΟΣ

Δελ.

2

Αριθ.

3

Το Σπίτι ΠΟΥ ΧΑΝΕΤΑΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ & ΔΡΑΣΕΩΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ

Επομένως το κοστούμι αυτό, που ανήκει σε φηλό άνθρωπο, δεν έχει καμιά σχέση με τον κ. Ρίτσαρντς. Κάποιος άλλο μένει στο σπίτι αυτό.

Για μία στιγμή τα παιδιά ξέχασαν το δείπνο τους, εκπλήκτα, καθώς ο Μάξ συνέχιζε:

— Δεύτερον: Πώς ξέρω ότι είναι ξανθός; Πάνω στο σακκάκι και στην τσατσάρα υπήρχαν κοντές ξανθές τρίχες. Τρίτον: Πώς ξέρω πώς κοιτάει λιγάκι; Από τις μπότες του... Η σόλα της μιάς μπότας είναι πολύ πιό φαγωμένη από της άλλης. Αυτό συμβαίνει όταν το ένα πόδι πατάει πιό βαρεια στη γη από το άλλο.

— Μάξ πώς ξέρεις πώς είναι Βρετανός; ρώτησε ο Στάν, με τα μάτια του διάπλιστα από κατάπληξη.

Ο Μάξ απολάμβανε την ατμόσφαιρα, που είχαν δημιουργήσει οι αποκαλύψεις του. — Άγαπητοί μου φίλοι, συνέχισε, θυμάστε ότι σήκωσα από το γραφείο ένα κουτί κι' ο Ρόμπ με επέπληξε. Στο κουτί αυτό υπήρχαν σημειώσεις γραμμένες στενογραφικά, με άγνωστη σε μένα μέθοδο. Μά το εύρητήριο δεν ήταν γραμμένο στενογραφικά, αλλά με κοινά γράμματα και μάλιστα οι σελίδες ήταν αριθμημένες με τα γράμματα του αλφαβήτου, γραμμένα ολόγραφα. Έμεις οι Αμερικανοί προφέρουμε το τελευταίο γράμμα του αλφαβήτου «Ζ», ενώ οι βρεταννοί το προφέρουν «Ζέντ». Στο εύρητήριο το γράμμα αυτό ήταν γραμμένο «Ζέντ».

— Μπράβο! φώναξε ο Ρόμπ. Με συγχωρείς, Μάξ. Δεν ήξερα γιατί είχες ανοίξει το κουτί.

— Πώς όμως ξέρεις ότι ο δείκτης του δεξιού του χεριού είναι πληγωμένος; ρώτησε ο Τζόκ, που γι' αυτόν το σημείο αυτό ήταν το πιό μυστηριώδες απ' όλα.

— Έρχομαστε τώρα στο πέμπτο ερώτημα. Ίσως προσέξατε ότι τα πληκτρα της γραφομηχανής είναι σκεπασμένα με καουτσούκ. Είναι εντελώς καινούργια και δεν είχαν καθόλου σκόνη, αν και το πίσω μέρος της γραφομηχανής ήταν σκονισμένο. Σημάδι πώς η γραφομηχανή είχε χρησιμοποιηθεί τελευταία. Έξ' άλλου θα ξέρετε πώς κάθε δαχτύλο του χεριού κτυπά συνήθως ώρισμένα γράμματα. Στη γραφομηχανή μας λοιπόν, όλα τα πληκτρα ήταν καθαρά εκτός από εκείνα, που αντίστοιχούν στα γράμματα του δεξιού δείκτη και που ήταν θαμνά και λερωμένα. Γι' αυτό σκέφτηκα ότι ο άνθρωπος, που χρησιμοποίησε τη μηχανή, είχε το δεξιό δείκτη δεμένο και πλεονότα, πριν αρχίσει να δακτυλογραφή. Έτσι τα πληκτρα βράχθηκαν και έχασαν το χρώμα τους. Έρχομαστε τώρα στο έκτο ερώτημα κι' η απάντηση είναι απλή, πολύ απλή. Θα θυμάστε το πακέτο με τα τσιγάρα. Ήταν κατασκευασμένο, μα καθώς τ' άνοιξα ένα μικρό μετάλλινο νόμισμα έπεσε στο πάτωμα. Πήρα το θάρρος, Ρόμπ, να το πάρω μαζί μου, για να υποστηρίξω τους ισχυρισμούς μου. Νάτο. Βλέπετε τίποτε το ιδιαίτερο άσπυνο;

Ο Τζόκ το πήρε και το εξέτασε στη λάμψη της φωτιάς.

— Είναι καινούργιο με φετεινή χρονολογία, είπε.

— Ακριβώς! συμφώνησε ο Μάξ.

— Μα τί γύρευε το νόμισμα μέσα σε πακέτο με τα τσιγάρα; Δεν καταλαβαίνω, είπε ο Ρόμπ.

— Η ερώτηση αυτή είναι σπουδαία, Ρόμπ. Μα σίγουρα δεν ξέρετε ότι στις μεγάλες πόλεις, στην είσοδο των ξενοδοχείων, στα εστιατόρια και άλλου, τα τσιγάρα πουλιούνται με αυτόματες μηχανές. Βάζετε σε μία σχισμή ένα νόμισμα και από ένα άνοιγμα βγαίνει ένα πακέτο τσιγάρα με τα ρέστα σας μέσα του. Έξ' άλλου έτυχε να ξέρω πώς το νόμισμα αυτό μπήκε σε κυκλοφορία εδώ και δέκα εβδομάδες. Αν τώρα αφαιρέσουμε τον καιρό που χρειάστηκε για να πακεταστούν τα τσιγάρα και να τοποθετηθούν μαζί με το νόμισμα στην αυτόματη μηχανή, και τον καιρό, που πέρασε όσο να φτάσει το πακέτο στο «Σπίτι των Βυδρόλακκων», θα δούμε πώς δεν είναι πολυς καιρός, που το πακέτο αυτό έφτασε εκεί.

Τον κύτταξαν όλοι με θαυμασμό.

— Και συνέχισε ο Μάξ, αν όλ' αυτά δεν σας πείθουν, φθάνουμε στο έβδομο σημείο, που δεν επιτρέπει καμιά αντίρρηση. Η όδοντοβουρτσα ήταν ύοη!

— Μου φαίνεται, Μάξ, ότι το μόνο πράγμα που δε μάς εξήγησε, είναι το έξης, είπε ο Ρόμπ σ' ένα διάλειμμα: Πώς ξέρεις ότι ο άνθρωπος που ζη στο «Σπίτι των Βυδρόλακκων» έχει έναν Κινέζο ύποπτη;

— Άναπητοί μου φίλοι, είπε με πομπώδες ύφος ο Μάξ, με είδατε πού πήρα στα χέρια μου ένα ρολογάκι, που δρισκόταν άπάνω στο γραφείο;

— Ναι, είπε, ο Στάν. Ένα μικρό συνηθισμένο ρολογάκι....

— Κάνεις μεγάλο λάθος, είπε ο Μάξ. Αν, αγαπητέ μου, το κύτταξες με περισσότερη προσοχή θα έβλεπες ότι το ρολοί είχε κινεζικούς χαρακτηρισες αντί για αριθμούς στη θέση των ώρων!

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙ

Η σοφίτα του Τζόκ είχε ένα σκοτεινό δωμάτιο δίπλα της και το απόγευμα της άλλης μέρας τους βόηκε όλως μαζεμένους εκεί μέσα.

Ο Μάξ είπε:

— Αν είναι πλαστογραφημένα τα δελτία που βρήκαμε, οι πλαστογράφοι τους πρέπει να είναι σπουδαίοι τεχνίτες. Πάντως σε μένα φαίνονται γνήσια.

— Έγώ στοιχηματίζω πώς δεν έχουν σχέση μ' ό,τι συμβαίνει στην «Πόλη των Φαντασμάτων». Κάποια συμμορία κατασκευάζει άλλου πλαστά δελτία.

— Αυτό δεν είναι άπιθανο, είπε ο Μάξ. Ίσως έχουν διαθέσει μερικά εδώ. Ποιό είναι το μεγαλύτερο μαγαζι του τόπου;

— Του κ. Τιμς, απάντησε ο Ρόμπ. Μπορούμε να το επισκεφθούμε. Πώς, όμως, θα του μιλήσουμε; Πρέπει να του πούμε τί συμβαίνει και να τον ρωτήσουμε;

— Όχι, είπε με ύφος ο Μάξ. Χρειάζεται μεγάλη προσοχή. Αφήστε την ύποθεση σε μένα.

— Ίσως θα ήταν πιό φυσικό, είπε ο Τζόκ, να πάμε και να αγοράσουμε κάτι. Μιά στιγμή, να δώ αν χρειάζεται τίποτε φώνια ή μητέρα μου.

Ο Τζόκ κατέβηκε στην κουζίνα και οι άλλοι βγήκαν έξω κι' ετοίμασαν τα ποδύλατα.

— Λοιπόν; ρώτησε ο Στάν καθώς ο Τζόκ έβγαλε από το σπίτι. Τί θα φωνάσουμε;

— Μιά δελόνα του κεντήματος! είπε χμογελώντας ο Τζόκ.

— Ωραία! Είπε ο Μάξ. Θα χρειαστή να πάει ο κ. Τιμς για να βρή δελόνα του κεντήματος. Αυτό θα μάς δώση εύκαιρία να κάνουμε τίς παρατηρήσεις μας.

★

— Βελόνα του κεντήματος; ρώτησε ο κ. Τιμς. Για σταθίτε.... "Α! Ναι, έχω. Θα πρέπει όμως να περιμένετε, γιατί ποιάς ξέρει, που θα δρισκεται το κουτί με τίς δελόνες.

Ήταν εκεί και ο Πη Γουή, ένα παιδι μικρό-

Ἡ σκιά τοῦ ὑπεργίγαντα

Ο ΚΑΚΟΣ Ρούγκο ἔχοντας πάρει μὲ μεταμφίσει τὴ μορφή τῆς δίδυμης ἀδελφῆς του Ζάμπα, παρασύρει σὲ θανατερὴ παγίδα τὸν Ταρζάν ρίχνοντάς τον στὰ χέρια τῶν ἀγριῶν καννιβάλων τῆς φυλῆς Χούκ Οὐρμπάν.

Μαζὶ μὲ τὸν Ταρζάν πέφτουν στὴν ἴδια παγίδα κι' ὅσοι πῆγαν νὰ τὸν σώσουν: ἡ πραγματικὴ Ζάμπα καὶ ὁ Μπακούρ. Πέφτει ἀκόμα κι' ὁ τρελλὸς γερμανὸς ἐπιστήμονας Μπάουερ ποὺ περνοῦσε τυχαία ἀπ' ἐκεῖ.

Ὁ σοφὸς αὐτὸς ἄνθρωπος μὲ τὸ σαλεμένο λογικὸ εἶχε ἔλθει μονάχος στὴ Ζούγκλα γιὰ νὰ δοκιμάσῃ μιὰ φοβερὴ ἐφεύρεσί του. Μὲ ἐνέσεις ἀπὸ δυὸ καταπληκτικὸς ὁρὸς μποροῦσε νὰ γιγαντώσῃ, ἢ νὰ νανοποιήσῃ ὄν τοῦ ζωικοῦ ἢ φυτικοῦ βασιλείου: Ἄνθρωποι, θηρία, ἀγρίμια, ὄρνια, ἔρπετά, ἀλλὰ φυτὰ καὶ δέντρα ἀκόμη. Εἶχε τὴν ἰκανότητα νὰ τοὺς δίνει μὲ τὸν θαυματουργὸ ὁρὸ του, τρομακτικὲς διαστάσεις προϊστορικῶν ὄντων. Ἡ, μὲ τὸν ἄλλο του ὁρὸ, νὰ περιορίζῃ τὶς σωματικὲς διαστάσεις τοὺς σὲ βαθμὸ ποὺ νὰ γίνωνται μικροσκοπικὰ ἀντίγραφα τοῦ ἑαυτοῦ τοὺς.

Ὅμως ὁ χαζοτετραπέρατος Κακαράκ, ποὺ κατὰ τὴ διάρκειά μιᾶς τροπικῆς μπόρας συναντιέται τυχαία στὴ Ζούγκλα μὲ τὸν τρελλὸ ἐπιστήμονα, καταφέρνει νὰ τοῦ κλέψῃ τὴ μεγάλη μαύρη βαλίτσα, ποὺ μέ-

σα σ' αὐτὴν βρίσκονται ὅλα τὰ ἐπιστημονικά του σύνεργα. Κι' αὐτὸν — τὸν Κακαράκ — γύριζε ἐδῶ κι' ἐκεῖ ὁ Μπάουερ ψάχνοντας νὰ βρῆ καὶ νὰ σπαράξῃ!

Ὁ καινούργιος φύλαρχος τῶν Χούκ Οὐρμπάν, ποὺ μόλις εἶχε διαδεχτῆ τὸν παλιὸν ποὺ ὁ ἴδιος εἶχε δολοφονήσει τῆ προτροπῆ τοῦ καταθόνιου Ρούγκο, θέλει, μὲ μιὰ πρώτη ἐνέργεια νὰ ἐντυπωσιάσῃ τοὺς νέους ὑπηκόους του. Ἔτσι προστάζει νὰ γίνῃ μεγάλη θρησκευτικὴ γιορτὴ μὲ χοροὺς, τραγούδια καὶ ἀνθρωποθυσίες στοὺς ἀγριούς θεοὺς τοὺς.

Σὲ λίγο οἱ καννίβαλοι ἔχουν ἀνάψει μεγάλη φωτιά στὸ ξέφωτο. Καὶ γύρω τῆς ἀρχίζουν νὰ χορεύουν μὲ τὰμ - τὰμ, τραγουδώντας τὰ ἐξαλλὰ ἀνθρωποφαγικὰ τραγούδια τοὺς!

Ξαφνικά, κι' ἐνῶ ὁ κακὸς φύλαρχος προστάζει νὰ ρίξουν στὶς φλόγες τοὺς τέσσερις σκλάβους, τοὺς τρεῖς λευκοὺς καὶ τὸν μαῦρο, τὸν Ταρζάν, δηλαδή, τὴ Ζάμπα, τὸν Μπάουερ καὶ τὸν Μπακούρ, βαρὺ κι' ἀργὸ ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ ἀκούγεται νὰ πλησιάζῃ. Καὶ μιὰ, τρομακτικὰ δυνατὴ φωνὴ νὰ ρωτᾷ:

— Ἐμένα δὲν θὰ μὲ κάψῃς, φύλαρχε;

Ταυτόχρονα τὸ ξέφωτο σκοτεινιάζει ὡς κάποιον μεγάλο σύννεφο νάκρυψε τὸν ἥλιο. Ἐνῶ μιὰ ἀπέραντη σ' ἔκτασι ἀνθρώπινη σκιά φθάνει ὡς προπομπὸς τοῦ γιγάντιου ὄντος ποὺ ἔρχεται.

Ὁ φύλαρχος, οἱ καννίβαλοι, ὁ Ταρζάν, ἡ

Ζάμπα κι' ο Μπαχούρ άκόμα, έχουν άπομείνει άκίνητοι με άνοιχτά στόματα, άτενίζοντας με τρόμο, φρίκη και δέος τόν τεράστιο και ύπερφυσικό Ύπεράνθρωπο πού πλησιάζει. Ούτε άνάσα δέν παίρνουν στο άντίκρουμά του.

Μόνον ο άνισόρροπος καθηγητής Μπάουερ — δεμένος καθώς βρίσκεται, κοντά στις φλόγες — ξεφωνίζει πανηγυρικά δείχνοντας με τά μάτια του τόν κολοσσιαίο άνθρωπο:

— Αυτόοοοο! Αύτός είναι ο κλέφτης τής βαλίτσας μουουουου(*)!

Ή πατούσα του... θανάτου!

ΜΑ ΝΑ: τήν ίδια στιγμή κάτι τρομακτικό κι' άπίστευτο γίνεται: 'Ο ύπεργίγαντας πού έχει φτάσει πιά στο ζέφωτο σηκώνει τή μιά τεράστια πατούσα του. Καί κατεβάζοντάς την με όρμη λυώνει, κάτω άπ' αύτην τόν καινούργιο κακό φύλαρχο, μαζί με τόν θρόνο όπου βρισκόταν καθισμένος.

"Ύστερα σκουπίζοντας τήν πατούσα του στο γρασίδι για νά τήν καθαρίση άπό τά αίματα, τήν ξανασηκώνει για νά ποδοπατήση μερικους άπό τούς καννιβάλους πού βρίσκονται, άκίνητοι σαν μαρμαρωμένοι, κοντά στη μεγάλη φωτιά.

Μά δέν πρόφταίνει. Ταυτόχρονα δυνατός κρότος πυροβολισμού άνηχεί. Σχεδόν άμέσως ένα πονεμένο βογγητό και μιά παραπονεμένη γνωμάτευσι:

— "Ωωωωωω! Με φάγανε μπαμπέσικα!

Και ο κολοσσιαίος άνθρωπος σωριάζεται φαρδύς - πλατύς κάτω στο ζέφωτο, μουρμουρίζοντας:

— Ζωή σ' έλόγου σας κι' ο θεός ν' άναπάψη τήν ψυχάρα μου!

Οί τρομοκρατημένοι καννιβαλοι συνέρχονται τώρα. Τό δάζουν στα πόδια πανικόβλητοι. Πρίν περάσουν λίγες στιγμές έχουν σκορπίσει και καθή στη γύρω άγρια περιοχή...

Και νά: Πίσω άπό τούς άντικρυνούς θάμνους ξεπετιέται ο Ρούγκο, με τόν πιστόλι του στο χέρι.

Τούτη τή φορά έχει τή φυσική άνδρική του έμφάνισι. Δέν είναι πιά μεταμφιεσμέ-

νος — όπως πρίν — στη μορφή τής διδυμης άδελφής του. Αύτός είχε πυροβολήσει, πρίν λίγο, τόν τεράστιο ύπεργίγαντα πού δέν ήταν άλλος άπό τόν αγαπημένο μας Κακαράκ(*).

Ο Ρούγκο, με ψεύτικη έκφρασι συμπόνιας στο πρόσωπο, θάζει άμέσως στη θήκη τόν πιστόλι. Τραβάει τόν μαχαίρι και κόβει τά κοντρά χορτόσχοινα πού κρατάνε δεμένο τόν Ταρζάν.

— Καλέ μου φίλε, τού λέει. Τυχαία περνούσα' άπό εδώ κι' άκουσα τά τάμ - τάμ και τούς άλαλαγμούς τών καννιβάλων. Έτσι, κρύφτικα πίσω άπό τούς θάμνους κι' έκανα ό,τι μπορούσα για νά σώσω έσένα και τήν αγαπημένη μου άδελφή...

"Ύστερα, κυττάζοντας με άπορία τόν πεσμένο, κάτω κι' άκίνητο Κακαράκ, προσθέτει:

— Μά πώς τόν κορμι αύτου τού παιδιού πήρε τόσο μεγάλες διαστάσεις;

Ο "Άρχοντας τής Ζούγκλας τού ρίχνει μιά καχύποπτη ματιά, μουρμουρίζοντας για τή σωτηρία του:

— Ευχαριστώ, Ρούγκο!

Άμέσως τραβώντας τόν δικό του μαχαίρι κόβει, σε λίγες στιγμές, τά χορτόσχοινα τής Ζάμπα, τού Μπαχούρ και τού άνισόρροπου έπιστήμονα.

"Ύστερα, παίρνοντας παράμερα τή Ζάμπα, τής λέει:

— 'Ο άδελφός σου μ' έσωσε, ένώ θά μπορούσε — άν ήθελε — νά με σκοτώση. Ίσως νά μην έχω δικιο πού ύποψιάζομαι πως με μισεί και θέλει να με έξοντώση.

Η όμορφη μελαχροινή κοπέλλα, πρίν τού άποκριθί, συλλογίζεται:

"Ο Ρούγκο είναι σατανικός και καταθόβιος! Μόλις είδε πως με τόν θάνατο τού κακού φύλαρχου άπόμεινε χωρίς φίλο και προστάτη, πήρε μιά έξυπνη στροφή: Άνέβαλε για άλλοτε τήν εξόντωσι τού Ταρζάν, όταν θά κατάφερνε ν' άποκτήση σύμμαχό του κάποιον άλλον ισχυρό φύλαρχο. Γιατί, δειλός κι' άνανδρος καθώς είναι, ποτέ δέν θά τολμήση ν' άντιμετωπήση τόν "Άρχοντα τής Ζούγκλας μόνος του. Έστω κι' άν άκόμα — όπως τώρα — ήταν δεμένος!"

Αύτά συλλογίζεται ή Ζάμπα. Όμως άλλα άποκρίνεται στον Ταρζάν:

— Ναι, καλέ μου φίλε. Ίσως ο Ρούγκο, ο διδυμος άδελφός μου, νά μην είναι τόσο κακός όσο τόν φαντάζεσαι...

Τρέμει στη σκέψη πως μπορεί κάποτε ο κρυφοαγαπημένος της Ταρζάν νά μάθη τήν άλήθεια για τόν άπαίσιο άδελφό της.

(*) Διάβασε τόν προηγούμενο τεύχος άρ. 2 πού έχει τόν τίτλο: «ΟΙ ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ».

(*) Ο Κακαράκ πού είχε κλέψει τή βαλίτσα με τά σύνεργα τού τρελλού έπιστήμονα, έκανε στον έαυτό του μιά ένεσι γιγαντώσεως, με σκοπό νά τρομοκρατήση τούς καννιβάλους και νά σώση τόν Ταρζάν, τή Ζάμπα και τούς άλλους.

φοβάται πώς μαζί μ' αυτόν θα μισήσει κι' εκείνην.

Στό μεταξύ ο σοφός Μπάουερ έχει διαπιστώσει πώς η πληγή στο στήθος του γιγαντωμένου Κακαράκ δεν είναι ούτε επικίνδυνη, ούτε καν σοβαρή!

— Σε μία ώρα, όταν η επίδρασι του όρου θα περάση, λέει στον Ταρζάν και στη Ζάμπα, ο κλέφτης τής βαλίτσας μου θα ξαναγίνη όπως ήταν πριν. Και τότε πού θα είναι το χεριού μου, θα τόν... κάνω κομμάτια!...

Ἐπαγωγή τής Ζάμπα!

ΟΜΩΣ ο τεράστιος Κακαράκ, πού, πριν λίγο, είχε συνέλθει, ακούει τὰ λόγια του τρελλού επιστήμονα ἐξακολουθώντας να παριστάνη τὸν ἀναίσθητο. Ἔτσι, μόλις ἐκεῖνος λέει πὼς θὰ τὸν κάνει κομμάτια, μισανοίγοντας τὸ ἓνα μάτι του βλέπει πὺθ βρίσκεται ὁ Μπάουερ. Καὶ κλωτσώντας τὸν ἀπότομα μὲ τὴν ἀπε-

ραντη ποδάρια του, τὸν κάνει νὰ τιναχθῆ σὰν βολίδα διαγράφοντας καμπύλη στὸν ἀέρα! Ὡπου πέφτει τυχαῖα κοντὰ στὸν κορμὸ κάπου αἰωνόβιου δέντρου πὺθ ἐυρύχωρο κούφωμα του, ὁ Κακαράκ εἶχε κρύψει τὴ μεγάλη βαλίτσα.

Ὁ Μπάουερ πετιέται ἀμέσως ὀρθὸς τρίβοντας τὰ πονεμένα, ἀπ' τὴν πτώσι, πσινά του. Τραβάει ἐξω ἀπὸ τὸ κούφωμα τὴ βαλίτσα. Τὴν ἀνοίγει μὲ λαχτάρια. Ἄρπάζει μιὰ σύριγγα, τὴν γεμίζει ἀπὸ κάποιο ὑγρὸ. Καὶ τρέχοντας ξαναγυρίζει κοντὰ στὸν Κακαράκ:

— Δὲν σοῦ κρατῶ κακία!, τοῦ λέει. Μὲ τὴν ἔνεσι πὺθ θὰ σοῦ κάνω, σὲ τρία λεπτά, θὰ ξαναγίνης ὅπως ἀκριβῶς ἦσουν!

Ὅμως ὁ ἀνισόρροπος καθηγητὴς δὲν τοῦ εἶχε πῆ τὴν ἀλήθεια. Μετὰ τὴν ἔνεσι ὁ γιγαντωμένος «Σουβλερομύτης» δὲν γίνεται ὅπως ἦταν, μὰ μικραίνει τόσο πὺθ καταντάει νὰ γίνη νάνος, ὄχι μεγαλύτερος σὲ διαστάσεις ἀπὸ ἓναν... τσαλαπετεινό!

Ὁ Μπάουερ τὸν ἀρπάζει ἀμέσως καὶ τὸν κρύβει στὴν πίσω τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του, μουρμουρίζοντας:

— Κάθσο' ἐδῶ τώρα καὶ θὰ σὲ σιγουρίσω ἀργότερα!

Ἐξω φρενῶν ὁ Ταρζάν καὶ κάνοντας ἕνα ὑπεράνθρωπο πῆδημα, βρίσκεται κοντὰ στὸν καθηγητὴ. Μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι ἀρπάζει τὸν Μπάουερ ἀπὸ τὸ γιᾶκᾶ. Ἐνῶ μὲ τὸ

δεξιὸ προσπαθεῖ νὰ ἐλευθερώσῃ ἀπ' τὴν πίσω τσέπη του τὸν μικροσκοπικὸ Κακαράκ.

Μὰ δὲν προφθαίνει νὰ φέρῃ σὲ τέλος τὴν προσπάθειά του:

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ τρομερὸς μαῦρος κτηνάνθρωπος Μπαχούρ κάνει κάτι πὺθ ἀναγκάζει τὸν Ταρζάν νὰ ἐγκαταλείψῃ στὴν τύχη του τὸ νανοποιημένο «Παλιότσο τής Ζούγκλας».

Ὁ γιγαντώσωμος ἀράπης ἀρπάζει ξαφνικὰ στὰ χοντρά τριχωτὰ μπράτσα του τὴν ὀμορφὴ Ζάμπα. Καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὴ θαθεῖα χαράδρα ὅπου βρίσκεται ἡ φρικτὴ σπλιά του.

— Βοήθεια, Ταρζάσααν! Βοήθειααααα!, ξεφωνίζει μὲ ἀπόγνωσι ἡ ἄμοιρη κοπέλλα, σπαράζοντας στὴν ἀγκαλιά τοῦ κτηνάνθρωπου!

Ὁ Ἄρχοντας τής Ζούγκλας μένει γιὰ λίγες στιγμὲς ἀκίνητος σὰ νὰ δέχτηκε κεραυνὸ στὸ κεφάλι. Ἄμέσως, ὄμως, παρατώντας τὴν προσπάθειά του ν' ἀρπάζῃ τὸν Κακαράκ μὲσ' ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ τρελλοῦ σοφοῦ, τὸ βάζει κι' αὐτὸς στὰ πόδια. Τρέχει νὰ φθάσῃ τὸν Μπαχούρ. Νὰ σώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια του τὴν κρυφοαγαπημένη Ζάμπα...

Ὁ δειλὸς κι' ἀνανδρος Ρούγκο μένει στὴ θέσι πὺθ βρίσκεται. Καμμιά κίνησι δὲν κάνει κι' αὐτὸς γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὴ δίδυμη ἀδελφὴ του. Καὶ σὰ νὰ θέλῃ νὰ δικαιολογηθῆ ἀπέναντι στὸν ἴδιο του τὸν ἑαυτὸ, μουρμουρίζει θυμωμένος τάχα:

— Τὸν Ταρζάν φώναζε μόνο νὰ τὴ σώσῃ. Ἐμένα, τὸν ἀδελφὸ τής, οὔτε κἀν μὲ σκέφτηκε! Ἄς μὲ φώναζε, νὰ πῆγαῖνα νὰ τὴ βοηθήσω. Τώρα, καὶ νὰ μὲ παρακαλῆ δὲν πάω! Γιὰ νὰ μάθῃ ἄλλοτε νὰ μὴ μὲ προσβάλῃ ἔτσι! Χμμ...

Ἄμέσως θυμάται τὸν μεσόκοπο ἄνθρωπο μὲ τὴ γενειάδα, τὴ ρεντικότητα καὶ τὴν μαύρη βαλίτσα. Αὐτὸν πὺθ εἶχε κάνει τὸν Κακαράκ ἀπὸ γίγαντα σὰν τσαλαπετεινό. Καὶ τὸν εἶχε κρύψει στὴν πίσω τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του.

Ἔτσι, τὸν πλησιάζει. Καὶ διαστέλλοντας

Τρομοκρατημένος ὁ δειλὸς Ρούγκο πυροβολεῖ μὲ τὸ πιστόλι του τὸ κεφάλι τοῦ τεράστιου βόα πὺθ ἔχει ἐπιτεθῆ...

τὰ χείλια του σ' ένα πολὺ συμπαθητικὸ χαμόγελο, τὸν ρωτᾷει:

- Μένετε καιρὸ ἐδῶ στὴ Ζούγκλα, κύριε;
- Ἄπὸ χθὲς τὴ νύχτα...
- Εἴσθε κυνηγὸς ἀγρίων θηρίων;
- Ὁχι. Ἀγαπῶ τὰ θηρία!
- Ἰεραπόστολος μήπως;
- Ὁχι. Ἀγαπῶ τοὺς ἀγρίους!
- Τουρίστας;
- Οὐτε. Ἀγαπῶ τόν... ἑαυτὸ μου!
- Εἶμαι ὁ διάσημος γερμανὸς καθηγητὴς Μπάουερ. Πιὸ σοφὸς κι' ἀπ' τὸ θεό!...

Ὁ Ροῦγκο τὸν κοροϊδεύει:

- Μὴ μοῦ τὸ λέτε! Θὰ χαρῆ πολὺ ὁ θεὸς νὰ σᾶς... γνωρίσῃ!

Καί, τραβώντας τὸ πιστόλι, τοῦ προτείνει τὴν κάννη, μουγγρίζοντας μὲ μάτια σκοτεινά:

- Πές μου τί ἤρθες νὰ κάνης ἐδῶ στὴ Ζούγκλα; Τί ἔχεις μέσα στὴ μαύρη θαλίσα σου;

Ὁ ἀνισόρροπος ἐπιστήμονας γελάει:

- Αὐτὰ μπορῶ νὰ στὰ πῶ και χωρὶς νὰ μὲ σμαδεύης μὲ τὸ πιστόλι σου.

-Λέγε, λοιπόν...

- Ἦρθα στὴ Ζούγκλα γιὰ νὰ κάνω πειράματα. Νὰ δοκιμάσω μιὰ καινούργια ἐφευρέσι μου!

- Διπλαδὴ;

Ὁ Μπάουερ θυθίζει τὴν παλάμη στὴν πίσω τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του. Χουφτιάζει τὸν μικροσκοπικὸ Κακαράκ. Καὶ τραβώντας τον ἔξω τὸν δείχνει μὲ ὑπερηφάνεια στὸ Ροῦγκο:

- Νά: ἔτσι μπορῶ νὰ σὲ κάνω! Ἡ, ἀν δὲν θέλῃς, μπορῶ νὰ σὲ κάνω ψηλὸ σὰν καμπλοπάρδαλη και χοντρὸ σὰν ἐλέφαντα! Κατάλαβες; Τί προτιμᾷς, λοιπόν;

Ταυτόχρονα, μὲσ' ἀπ' τὴ χούφτα τοῦ καθηγητοῦ, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Κακαράκ: Τραγουδάει παραπονεμένα:

«Ἄπὸ λιοντάρη ποῦμουνα
κατάντησα ἀρνάκι!

Κι' ἀπὸ περήφανος ἀπτός:

φτωχὸ... τοιμπογιαννάκι!...».

Ἄπὸ τὴν... («ἔξοδο ὑπηρεσίας»)

Ὁ σατανικὸς Ροῦγκο τὸν ρωτᾷει:

- Πές μου, Κακαράκ: Ξέρεις κι' ἐσὺ νὰ μεταχειρίζεσαι τοὺς ὄρους και τίς σύριγγες ποὺ κάνουν τοὺς γίγαντες και τοὺς νάνους;

- Ἀμέ; τοῦ ἀποκρίνεται ὁ μικροσκοπικὸς σουβλερομύτης. Εἶμαι πολὺ ἀνώτερος ἀπ' τὸν μπάμπη θαλιέρη!

Ὁ ἀδελφὸς τῆς Ζάμπα μὲ προτεταμένο τὸ πιστόλι, του γνωματεύει μὲ σαδισμό: - Τότε δὲν μᾶς χρειάζεται αὐτὸς ὁ τρελλόγερος!

Καὶ κάνει νὰ τραβήξῃ τὴ σκανδάλη γιὰ νὰ ξεφορτωθῇ τὸν ἀνισόρροπο ἐπιστήμονα.

Μὰ δὲν προφταίνει... Ξαφνικὰ βραχνὸ σφύριγμα φιδιοῦ ἀκούγεται κάτω στὰ πόδια του. Καί, σχεδὸν ἀμέσως τὸ κρῦο κορμί ἐνὸς τεράστιου βόα νὰ τυλίγεται στὰ πόδια του.

Τρομοκρατημένος ὁ Ροῦγκο γυρίζει τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ του πρὸς τὸ κεφάλι τοῦ φιδιοῦ. Τραβάει τὴ σκανδάλη πολλὰς φορὲς. Ἀδειάζει ὅλες τίς σφαῖρες του. Μὰ τὰ χέρια τῶν δειλῶν ἀνθρώπων τρέμουν. Ὅλα τὰ βλήματα ἀστοχοῦν. Κανένα ἀπ' αὐτὰ δὲν βρίσκει τὸ κεφάλι τοῦ φοβεροῦ ἐρπετοῦ.

Στὸ μεταξὺ ἐκεῖνο ἔχει ρίξει κάτω τὸ θῦμα του. Τυλίγει τίς κουλούρες του και στὸ ὑπόλοιπο κορμί του. Ἀρχίζει νὰ τίς σφίγγῃ θανατερά!

Ὁ Ροῦγκο νοιώθει νὰ πνίγεται. Ἀκούει τὰ κόκκαλά του νὰ τρίζουν. Νοιώθει τὴ ζωὴ νὰ τὸν ἐγκαταλείπῃ!...

Ὁ Μπάουερ παρακολουθεῖ μὲ δέος τίς τραγικὲς στιγμὲς τοῦ μελαχροينوῦ νέου ποῦ, πρὶν λίγο, ζητοῦσε νὰ τὸν σκοτώσῃ... Ὅμως ὁ μικροσκοπικὸς Κακαράκ ποὺ τὸν κρατᾷει στὴ χούφτα του, κάνει ἀπεγνωσμένες κινήσεις γιὰ νὰ τοῦ ξεφύγῃ. Κι' ἐπειδὴ δὲν τὰ καταφέρνει, ἀρχίζει νὰ δαγκώνῃ μὲ λύσσα τὴν παλάμη τοῦ ἀνισόρροπου ἐπιστήμονα. Νὰ τοῦ κόβῃ μικρὰ-μικρὰ κομματάκια κρέας.

Ὁ «τρελλός» νοιώθει ἀφάνταστος πόνους ἀπὸ τὰ δαγκώματα αὐτὰ. Ἡ παλάμη του πλημμυρίζει αἷματα.

Ἔτσι, ἔξω φρενῶν ὁ Μπάουερ κάνει σὰν πρώτη ἀντίδρασι νὰ σφίξῃ τὴν παλάμη του. Νὰ λυώσῃ μέσα σ' αὐτὴν τὸ ἐνοχλητικὸ ἀνθρωπάκι. Μά, σχεδὸν ἀμέσως, μετανοίωνει. Καὶ νομίζοντας πῶς θὰ τιμωρηθῇ καλύτερα, σπκώνει τὸ χέρι του και τὸν πετάει μέσα στὸ τεράστιο ἀνοιχτὸ στόμα τοῦ φιδιοῦ. Ἀμέσως σκούθοντας κάτω ἀνοίγει διαστικὰ τὴ μαύρη θαλίσα του. Σκαλίζει τὰ θαυματουργὰ του σῦνεργα...

Ὅμως δὲν περνᾶνε λίγες στιγμὲς και ὁ μικροσκοπικὸς Κακαράκ ποὺ εἶχε ἐξαφανισθῇ πέφτοντας στὸ ἀνοιχτὸ στόμα τοῦ βόα, ξεπετιέται ὀλοζώντανος και γερός ἀπὸ ἓνα ἀνοιγμα ποὺ βρίσκεται στὴν... ἀκρὴ τῆς οὐρᾶς του.

- Ὁραῖος περιπάτος!, ξεφωνίζει μὲ ἐνθουσιασμό. Ἐκανα ὅλη τὴ βόλτα τοῦ φιδιοῦ και βγήκα ἀπ' τὴν...ἔξοδο ὑπηρεσίας! Χά, χά, χά!

Κι' ἀμέσως, γιὰ νὰ διασκεδάσῃ πάλι, σκαρφαλώνει στὸ λαιμὸ τοῦ ἀπέραντου ἐρ-

πετού. Καί τούπ, πέφτει, με τή θέλποί του τώρα, στο άνοιχτό στόμα του θόα!

“Όμως, στο μεταξύ, ό Μπάουερ, γιά νά σώση τόν Ρούγκο, έχει καρφώσει τή βελόνα τής σύριγγάς του στο σώμα του φιδιού. Κι' έχει αδειάσει μέσα σ' αυτό έναν από τούς δυό όρους τής έφευρέσεώς του.

“Έτσι, ό τεράστιος θόας άρχίζει άμέσως νά μικραίνει, νά μικραίνει... “Όπου φθάνει νά γίνη ένα συνθησιμένο φιδάκι στο μέγεθος τής όχιάς. Μόνο πού στή μέση του κορμιού του ύπάρχει ένα μικρό παράξενο φούσκωμα. Είναι ό Κακαράκ, πού, όταν ό καθηγητής έκανε τήν ένεσι, αυτός έτυχε νά βρίσκεται μέσα στην κοιλιά του φιδιού.

Μικροσκοπικός τώρα ό θόας δέν είναι σέ θέσι νά σφίξη και νά πνίξη τή θύμα του. Καί, χάρι στον Μπάουερ, ό κακός Ρούγκο σώζεται από βέβαιο και φρικτό θάνατο.

Μά αν τά θάσανα του άδελφού τής Ζάμπα τέλειωσαν, δέν τέλειωσαν όμως και τά θάσανα του άμοιρου Κακαράκ.

Στό μεταξύ, ή «μιά ώρα» πού κρατάει ή επίδρασι του όρρου (*), έχει περάσει. Κι' ό φαλακρός «Παλιότος τής Ζούγκλας» άρχίζει ξαφνικά νά μεγαλώνη, νά μεγαλώνη, μέχρι νά ξαναγίνη όπως ήταν!

“Η κοιλιά του μικροσκοπικού τώρα θόα έχει βέβαια μεγάλη έλαστικότητα. “Έτσι μπορεί στο σημείο πού βρίσκεται ό Κακαράκ ν' ανοίγη και νά φουσκώνη γιά νά χωρέση τήν κορμί του πού όσο πάει και γίνεται όλο και πιό μεγάλο!... Μά ό δυστυχισμένος «σουβλερομούτης» πιέζεται! Στεναχωριέται! “Υποφέρει άφάνταστα! “Από στιγμή σέ στιγμή θά πάθη άσφυξία μέσα εκεί πού βρίσκεται:

— “Αχ, ό φουκαράς τί έπαθαα!, άκούγεται άπεγνωσμένη ή φωνή του μέσα από τήν κοιλιά του νανοποιημένου φιδιού. Θά

(* Μιά ώρα μετά τήν ένεσι, ό άνθρωπος ή τή ζωή επανέρχονται στις φυσιολογικές τους διαστάσεις. Είτε έχουν γιγαντωθή, είτε έχουν νανοποιηθή.

“Ο δυναμικός “Έλληνας Ζαντόβ, ό «Σκληρός άντρας» τής Ζούγκλας, καθισμένος έξω από τή σπηλιά του παίζει γυμνάζοντας τήν μικροσκοπική και χαριτωμένη Τσίχλα.

οκάσω σαν βαρελότο έτσι πού μεγαλώνω, πού νά μην άδασκαθώ!...

“Ο καλόκαρδος καθηγητής θέλει, μά δέν μπορεί νά βοηθήση τόν δυστυχισμένο Κακαράκ. Γι' αυτό, παρακαλεί τόν Ρούγκο, πού μόλις τόν είχε σώσει από τή θανατερό άγκάλιασμα του θόα:

— “Εσύ πού έχεις μάχαιρι, σχίσε τήν κοιλιά του φιδιού. Θά οκάση τή καπμένο τή παιδί.

Μά ό άδελφός τής Ζάμπα γελάει άναίσθητα:

— Χά, χά, χά!... “Άσε νά δούμε τί θά γίνη. Θά διασκεδάσουμε πολύ με τή μαρτύριό του! Χά, χά, χά!

Μά νά: Πριν ό κακούργος αυτός προφτάση νά τελειώση τή άναίσθητο γέλιο του, κάτι ξαφνικό κι' άναπάντεχο γίνεται:

Γιά νά σώση τήν «Κρυφαγαπημένη» του

ΟΜΩΣ άς αφήσουμε τόν Κακαράκ νά χαροπαλεύη μέσα στην παραφουσκωμένη κοιλιά του θόα, πού ό όρρος του Μπάουερ τόν είχε κάνει μικρό σαν όχιά. Κι' άς τρέξουμε κι' έμεις πρός τήν κατεύθυνσι πού είχε πάρει ό γιγαντώσιμος μαύρος Μπαχούρ κρατώντας στην ά-

καλιά του τήν άμοιρη Ζάμπα.

“Ο Ταρζάν, όπως είδαμε, είχε εγκαταλείψει τούς άλλους στο ξέφωτο κι' είχε τρέξει, τρελλός από άγωνία, πίσω άπ' τόν τρομακτικό κι' άδάμαστο κτηνάνθρωπο!

Και νά: Σέ άρκετη άπόστασι, ό άρχοντας τής Ζούγκλας καταφέρνει νά φθάση τόν Μπαχούρ, πού τρέχει σαν λυσσασμένο βουβάλι (*).

Στήν άρχή πασχίζει νά τόν συγκρατήση από τά κοντά ογουρά μαλλιά του. Μά χαμένος κόπος. “Ύστερα άρπάζεται από τ' αυτιά του και πηδάει πάνω στους ώμους του. “Από τή θέσι αυτή άρχίζει νά τού καταφέρνη φοβερές γροθιές στο κεφάλι και στο πρόσωπο. Μά ούτε και πάλι καταφέρνει τίποτα. “Άτρωτος κι' άδάμαστος ό κτηνάνθρωπος συνεχίζει νά τρέχη κρατώντας στην άγκαλιά του τή λιπόθυμη πιά μελα-

(* Είναι γνωστό πώς τά τόσο άρκοκίνητα βουβάλια πού, όσπου νά σηκώσουν τή ένα πόδι άραχνιάζει τή άλλο, τρέχουν πιό γρήγορα κι' από έλάφια αν τύχη νά τά δαγκώση σκυλι και λυσσάξουν.

χροινή κοπέλλα. Οί τρομερές γροθιές του Ταρζάν του κάνουν την ίδια έντύπωση που θα έκαναν ο' έναν ελέφαντα τὰ τοιπήματα κουνουπιού.

Φαίνεται όμως πως οί προσπάθειές του αυτές αρχίζουν να θυμώνουν τον Μπακούρ. Και σέ μιὰ στιγμή, τινάζοντας απότομα — καθώς τρέχει — τούς ώμους του, κάνει τὸ ξανθὸ παλληκάρι νὰ ξεφύγη ἀπ' αὐτούς. Νὰ βροντοχτυπήσει, φαρδὺς — πλατὺς, κάτω στὸ σκληρὸ χῶμα τοῦ μονοπατιοῦ. Ἐνῶ ὁ κτηνάνθρωπος συνεχίζει ἀτάραχος τὴν πορεία του σὰν περήφανο ἄλογο πού τίναζε ἀπὸ τὴ χαιτὴ μιὰ μυῖγα!

Ὁ Ταρζάν πετιέται ἀμέσως ὀρθός. Και παρὰ τὸς πόνους πού νοιώθει στὸ χτυπημένο κορμί του, ξαναφτάνει τὸν Μπακούρ μὲ μερικά ὑπεράνθρωπα πηδήματα. Πηδαίει πάλι στοὺς ὤμους του. Κι' ἀρπάζοντας μὲ τὸ δεξιὸ χέρι τὸν μεγάλο σιδερένιο χαλκὰ πού κρέμεται ἀπὸ τὴ μύτη τοῦ κτηνάνθρωπου, αρχίζει νὰ τὸν τραβάει ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖ.

Ὁ ἀβάσταχτος πόνος πού νοιώθει ὁ Μπακούρ, τὸν κάνει νὰ σταματήσει ἀπότομα. Κι' ἀμέσως παρατώντας τὴν ἀναισθητὴ Ζάμπα νὰ πέσει κάτω, ἀρπάζει καὶ μὲ τὰ δὺό του μπράτσα τὸν Ταρζάν. Τὸν ἀναγκάζει — στρίβοντας τὸ δεξιὸ τοῦ χέρι — νὰ παρατήση τὸν χαλκὰ τῆς μύτης του. Καὶ τέλος τὸν ἐκσφενδονίζει, μὲ ἀφάνταστη δύναμη, πρὸς τὰ πίσω...

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας διαγράφει μεγάλη καμπύλη στὸν ἀέρα. "Ὅπου βροντοχτυπιέται κάτω τόσο δυνατὰ, πού ὅποιοσδήποτε ἄλλος θὰ εἶχε ἀπομείνει στὸν τόπο. "Ὅμως ὁ Ταρζάν ἀρπάζοντας ἀπὸ κάτω μιὰ μεγάλη βαρεῖα πέτρα ξαναπετιέται ὀρθός. Σὰ νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτα.

Στὸ μεταξὺ ὁ Μπακούρ ἔχασσε τὴν ἀγκαλιά του τὴν ἀναισθητὴ Ζάμπα. Κάνει νὰ συνεχίση τὴν ἀρπακτικὴ πορεία του. Τὴν ἴδια στιγμή κάνει νὰ ξεκινήσει κι' ὁ Ταρζάν μὲ ἀνασπασμένη τὴ βαρεῖα πέτρα. Μὲ αὐτὴ θὰ τὸν χτυπήσει στὸ κεφάλι. Νὰ τὸν ζαλίσει. Ν' ἀρπάξῃ, ἀπὸ τὰ χέρια του, τὴ Ζάμπα. Πρὶν προλάβῃ νὰ τὴ φέρῃ

σκέλετα στὴ φοβερὴ σπηλιά του...

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή κάτι ἀκούει καὶ βλέπει πρὸς τὰ ἐπάνω. Καὶ τὰ μεγάλα γαλάζια μάτια του γεμίζουν κατάπληξη. Ἡ πέτρα ξεφεύγει ἀπὸ τὸ χέρι του. Κι' ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀπομένει ἀκίνητος σὰ νὰ δέχτηκε κεραυνὸ στὸ κεφάλι του!

Συνέρχεται ὁμως γρήγορα. Καὶ τραβώντας τὸ μαχαίρι του τρέχει ἀκράτητος πρὸς τὸ σημεῖο πού βρίσκεται ὁ Μπακούρ μὲ τὴν ἀναισθητὴ Ζάμπα. Πηγαίνει ἀποφασισμένος νὰ κάνει τὴν πιὸ τολμηρὴ κι' ἐπικίνδυνη ἐπίθεσι τῆς γενναίας ζωῆς του!

Καὶ νά: Πρὶν προλάβῃ νὰ φτάσῃ κοντὰ στὸν κτηνάνθρωπο, ἕνας μαῦρος ὄγκος πέφτει, σὰν χάρος, ἀπὸ τὸν οὐρανὸ. "Ἰσα κατὰ πάνω στὸν τρομοκρατημένο Μπακούρ...

Οἱ στιγμὲς εἶναι ἀφάνταστα τραγικὲς!

Λιοντάρι μὲ καρδιὰ λαγοῦ

ΑΣ ΓΥΡΙΣΟΥΜΕ ὁμως πάλι γιὰ λίγο, στὸ ξέφωτο...

Ὁ Κακαράκ — ὅπως εἶδαμε — κινδυνεύει νὰ πάθῃ ἀσφυξία σπὴν κοιλιά τοῦ βόα πού ἔχει γίνει μικρὸς σὰν ὀχιά.

Ὁ ἀνισόρροπος καθηγητὴς τὸν λυπᾶται. Ἐνῶ ὁ Ροῦγκο, πού θὰ μπορούσε νὰ τὸν σώσει σιχίζοντας τὴν κοιλιά τοῦ φιδιοῦ, ἀδιαφορεῖ, διασκεδάζοντας μὲ τὴν ἀγωνία του.

Μὰ νά: Ξαφνικὰ κάτι παράξενο γίνεται:

Ἀνάλαφρο μὰ γρήγορο φτερούγιμα ἀκούγεται πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους. Καὶ μιὰ γνῶριμη στριγγὴ φωνούλα νὰ λέει:

— Κουράγιο, Κακαράκ! Ὁ Κουσκὸς θὰ σὲ σώσει!

Εἶναι ὁ ἀγαπημένος κι' ἀχώριστος παπᾶλος τοῦ σουβλερομύτη. Πού μὲ μιὰ κάθετη ἐφόρμησι προσγειώνεται πάνω σπὴ φουσκωμένη κοιλιά τοῦ φιδιοῦ. Καὶ μὲ τὸ γερὸ γαμψὸ ράμφος του ἀρχίζει νὰ τὴν χτυπά. Νὰ τὴν ξεσιχίσει. "Ὅπου καταφέρνει νὰ βγάλῃ μέσ' ἀπ' αὐτὴν, καταματωμένο κι' ἀξιοθρήνητο, τὸν κωμικοτραγικὸ ἀφέντη του:

— Μπὰ πού τρομάρα νὰ σοῦρηθῃ!, τὸν μαλλώνει ἐκεῖνος. Βρῆ τὴν κοιλιά τοῦ φιδιοῦ χτύπαγες μὲ τὴ μύτη σου, γιὰ ἐμένα; Φταίω ἐγὼ τώρα νὰ σὲ σφάξω γιὰ νὰ βάλῃς μυαλό;

Ὁ Ροῦγκο κοροϊδεύει τὸν Κακαράκ ξεκαρδισμένος στὰ γέλια:

— Χά, χά, χά! Κι' ἔπρεπε νὰ ρθῇ ὁ παπᾶλος νὰ σὲ λευτερώσει; Δὲν μπορούσες νὰ σιχίσεις ἐσὺ τὴν κοιλιά τοῦ φιδιοῦ καὶ νὰ γθῆς;

Ὁ Κακαράκ καταλαβαίνει πού τὸ «πάει» ὁ ἐξυπνάκις. Καὶ γιὰ νὰ τὸν προλάβῃ, τοῦ λέει:

— Καὶ βέβαια μπορούσα! Μὰ δὲν τὴν εἶ-

Διὰ βάζε

- Τὰ καλύτερα περιοδικὰ περιπετιῶν

Μικρὸς ΗΡΩΣ
(Ἱστορίες ἀπὸ τὴν Κατοχή)

ΖΟΥΓΚΛΑ
(Οἱ γνήσιες περιπετιῶν τοῦ ΤΑΡΖΑΝ)

χα περάσει στον τροχό για να κόβη!

— Ποιά; ρωτάει σαστισμένος ο Ρούγκο.

— Τη... μύτη μου! του αποκρίνεται. Γι' αυτήν δεν ήθελες να μου πής;

Ο Ρούγκο του σερβίρει μια γερή κλωτσιά στα πισινά. Και ο Κακαράκ, κουτρουβαλώντας, πάει και πέφτει πάνω στον Μπάουερ. Πού καθισμένος κάτω, μπροστά στην ανοικτή μαύρη βαλίτσα του, μιλάει στο μικρόφωνο του ασυρμάτου τηλεφώνου:

— Διάβολο! του κάνει, νευριασμένος. Γιατί ήρθες να πέσης πάνω μου;

— Δεν ήρθα εγώ, μπάρμπα!, δικαιολογείται. Τα πισινά μου, που φάγανε την κλωτσιά, με φέρανε!

Κι' ο σουβλερομύτης πετιέται άμέσως όρθος, τανύοντας δοκιμαστικά τους άτσαλένιους μυώνες των μπράτσων του:

— Τα πειράματά μου έστέφθησαν υπό μεγάλη επιτυχία. Πλήν όμως, κλέπτης βαλίτσας μου πληροφορηθείς, άγνωστον πόθεν, τὸ μυστικόν, προέβη μόνος εις γιγαντοποιήσεις και ναυοποιήσεις διαφόρων όντων. Ούτος, όνομαζόμενος Κακαράκ, δέον όπως θανατωθῆ δοκιμαστικῶς πρὸς γνώσιν και συμμόρφωσιν. Έτερον οὐδέν και έν αναμονῆ άμέσου παραλαβῆς μου έκ τῆς παρούσης Ζούγκλας. Καθηγητής Μπάουερ, σοφώτερος του θεοῦ! Στόπ!

Στο μεταξύ ο Κακαράκ, άφου δοκίμασε επίδεικτικά τους μυώνες του, προχωρεί και στέκει μπροστά στο Ρούγκο:

— Κλωτσιάς σπουδαία!, του λέει θαυμαστικά. Είσαι ανώτερος κι' από γάιδαρος! Άνώτερος κι' από μουλάρι!

Έκείνος του ρίχνει μια περιφρονητική ματιά. Κι' άμέσως φέρνοντας πρὸς τὰ πίσω τὸ δεξιό του πόδι για να πάρη φόρα, του τινάζει μια δεύτερη, πιὸ δυνατή κλωτσιά.

Όμως, αυτή τη φορά, δεν προφταίνει να τὸν χτυπήσει...

Ο Κακαράκ, με την καταπληκτική μυική του δύναμη, άρπάξει στον άέρα τὸ πόδι που τίναξε για να τὸν κλωτσιήσει. Και τραβώντας το άρχίζει να περιστρέφεται σαν οδούρα. Έτσι, η κεντρόφυγα δύναμη κάνει τὸν Ρούγκο ν' απογειωθῆ και να περιστρέφεται κι' αυτός, όριζοντιοποιημένος, στον άέρα! Ένώ ο φαλακρός σουβλερομύτης τραγουδάει με κέφι:

«Γύρω - γύρω οὔλοι
στη μέση τὸ... Ρογκούλι!
Τὸ χορεύω τσα-τσα-τσα
για να μάθω να... κλωτσιά!»

Τέλος, ο Κακαράκ παρατάει άπότομα τὸ πόδι του Ρούγκο. Κι' εκείνος με την κεντρόφυγα δύναμη που έχει άποκτήσει τὸ κορμί του, τινάζεται δέκα θήματα μακριά. Πέφτει βαρὺς κάτω. Άπόμένει άκίνητος.

Ο Κακαράκ τραβάει τη λαστικένια σφεντόνα από τη ζώνη του. Βάζει ένα μικρό

πετραδάκι στο πετοάκι της. Την τεντώνει πρὸς τὸ μέρος του:

— Έ, Ρούγκο! φωνάζει. Άν δεν τὰ κακάρωσες, πέσ' το μου, να σὲ ξανασκοτώσω. Προσφέρομαι δωρεάν!

Κι' επειδὴ σὰ να του φάνηκε πὸς ο αντίπαλός του ανασάλεψε, κάνοντας μια κίνηση για ν' ανασπκωθῆ, ο ήρωϊκός Κακαράκ τὸ βάζει πανικόβλητος στα πόδια ξεφωνίζοντας με άπόγνωση:

— Βοήθειααα! Σώστε τον τὸν φουκαρά! Θὰ ξανασπάση την ποδάρρα του στὰ... πισινά μου!...

«Ρὸκ - Ρὸβ», τὸ φτερωτὸ θηρίο!

Ο ΤΑΡΖΑΝ — όπως είδαμε — σφίγγοντας τη λαβή του φονικού μαχαίριου του τρέχει πρὸς τὸ μέρος του Μπαχούρ που έχει άρπάξει την αγαπημένη του Ζάμπα.

Όμως, αλλοίμονο: Πριν προλάβη να φτάσει κοντά στον κτηνάνθρωπο, ένας μαύρος όγκος πέφτει,

σαν χάρος, από τὸν οὐρανό. Ίσια και πάνω στον τρομοκρατημένο Μπαχούρ...

Είναι ένα Ρὸκ - ρὸβ (*), όπως τὸ λένε οί άγριοι ίθαγενείς. Φοβερό σαρκοφάγο όρνιο, με γυμνὸ λαιμό, που μοιάζει σαν τεράστιος γύπας!

Τρελλὸς από φόβο και άγωνία για τη ζωή της Ζάμπα, ο άρχοντας της Ζούγκλας, χύνεται, σαν μανιασμένο θηρίο, στο τρομακτικό όρνιο. Και τη στιγμή που εκείνο έχει άρπάξει στα γαμπὰ νύχια των τεράστιων ποδαριών του τὸν γιγαντόσωμο άρπη και την άναίσθητη κοπέλλα, κουνώντας τις άπέραντες φτερούγες του για ν' απογειωθῆ, άρχίζει την επίθεσι:

Τὸ χτυπάει με τὸ μαχαίρι: στα πόδια και στο κορμί. Μέχρις εκεί που φτάνει τὸ χέρι του...

Μὰ τὸ δέρμα του όρνιου είναι σκληρὸ κι' άτρωτο. Η κοφτερή λάμα δεν καταφέρνει να τὸ ξεπεράσει για να βυθισθῆ στις σάρκες του.

Πάνω στην ώρα καταφθάνει κι' ο Κακαράκ. Άντικρύζει με δέος τὸ τρομακτικό όρνιο:

— Άμάν, ένα... πουλάκι!, κάνει. Φτοῦ να μην άδασκαθῆ!

(*) Τὸ πιὸ άγριο κι' επίθετικό όρνιο της Ζούγκλας. Δεν διστάζει να τὰ βάζει και με έλέφαντες άκόμη που τους σκοτώνει κτυπώντας και σπάζοντας τὰ κρανια τους με τὸ γαμπὸ σκληρὸ ράμφος του!

Τη στιγμή αυτή δυο θανάσιμες μονομαχίες γίνονται. 'Η μία στὸν ἀέρα με τὸ ὄρνιο καὶ τὸ ἐλικόπτερο. 'Η ἄλλη στὸ ἔδαφος με τὸν Ταρζάν καὶ τὸν Μπαχούρ.

Ἄμέσως ρωτᾷ, φωνάζοντας, τὸν Ταρζάν:

— Ἔ, μπαρμπαβασιλιά! θέλεις νὰ σᾶς σώσω; Προσφέρομαι δωρεάν.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένη ἀπάντησι, δείχνει τὸ γιγάντιο ὄρνιο στὸν μικροσκοπικὸ παπαγάλου. Τὸν παροτρύνει:

— Ἀπάνω του, Κουσκούς! Φάτο, Κουσκούς! Φάτο νὰ μὴ τοὺς φάπ!

Μὰ ἐνῶ ὁ Κακαράκ ἀστειεύεται καὶ κοροϊδεύει, ὁ Ταρζάν, ὁ Μπαχούρ καὶ ἡ Ζάμπα πού ἔχει ἀρχίσει νὰ συνέρχεται, περνᾶνε τραγικὲς στιγμὲς!

Τὸ φοβερὸ Ρόκ-ρόβ πού θέλει νὰ φέρη ζωντανὰ τὰ τρία θύματα στὴ φωλιά του, ἐκεῖ ψηλὰ στὸ πέτρινο βουνό, χτυπᾷ ἀνάλαφρα τὸ ράμφος του στὸ κεφάλι τοῦ Μπαχούρ. Καὶ τὸ ἀπαλὸ αὐτὸ κτύπημα φτάνει γιὰ νὰ τὸν σωριάση κάτω ἀναίσθητο. Ἄλλα δυὸ τέτοια «χαϊδευτικά» χτυπήματα δίνει ἀμέσως καὶ στὰ κεφάλια τοῦ Ταρζάν καὶ τῆς Ζάμπα. Τοὺς σωριάζει κι' αὐτοὺς ἀκίνητους πάνω στὸν ἀναίσθητο μαῦρο γίγαντα!

Ὁ Κακαράκ πού παρακολουθεῖ χασκογελώντας τὴ σκηνὴ αὐτὴ, ἐξακολουθεῖ νὰ παροτρύνῃ τὸν παπαγάλου δείχνοντάς του τὸ ὄρνιο:

— Φάτο, Κουσκούς! Φάτο, νὰ συκωρεθοῦν τ' ἀποθεμένα σου!

Ὅπου νευριασμένος κάποτε ὁ Κουσκούς τοῦ ἀποκρίνεται:

— Σκάσε, Κακαράκ! Δὲν.... πεινάω σου λέω.

Τὸ ὄρνιο, κρᾶζοντας δυνατὰ τώρα, ἀρ-

πάζει στὰ τεράστια πόδια του καὶ τὰ τρία ἀναίσθητα θύματα. Καὶ ἀνεβοκατεβάζοντας γρήγορα τὶς ἀπέραντες φτεροῦγες του, κάνει νὰ πετάξῃ. Νὰ τοὺς φέρη ἴσως στὰ πεινασμένα «μικρὰ» τῆς ἀπρόσιτης φωλιάς του, πάνω στὰ θεόρατα βράχια!... Πάντως, ἔτσι κι' ἄλλοιῶς, τραγικὸς θάνατος περιμένει τὸ Μπαχούρ τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Ζάμπα!

Ὁ Κακαράκ καταλαβαίνει πῶς τὸ ὄρνιο σίγουρα θὰ τοὺς καταβροχθίσῃ. Καὶ πῶς ὕστερα, ἀφοῦ κωνέψουν στὸ στομάχι του, θὰ τοὺς θγάλη ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος πού θγάζει καὶ κάθε ἄλλη τροφή. Ἔτσι τοὺς ἀποχαιρετᾷ, κουνώντας θλιμμένα τὴ φαλακρὴ κεφάλου με τὴ σουβλερὴ μύτη καὶ τὰ μεγάλου αὐτιά:

— Ἄιντε, παιδιά: Γεῖά σας καὶ σὲ καλὴ ...κουτσουλιὰ νὰ πέσετε!

Κι' ἀλήθεια: ἡ θέσι τῶν δυὸ ἀνδρῶν καὶ τῆς γυναίκας εἶναι τόσο τραγικὰ δύσκολη, πού κανένας δὲν θὰ μπορούσε πιά νὰ τοὺς σώσῃ. Οὐτ' αὐτοὺς ὁ Μπέν Ὁρβάν, ὁ παντοδύναμος θεὸς τῆς Ζούγκλας! Καὶ ὅμως, τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνας παράξενος θόμβος ἀκούγεται νὰ πλησιάζῃ. Καὶ πρὶν περάσουν λίγα δευτερόλεπτα, πάνω ἀπὸ τὶς κορφὲς τῶν δέντρων παρουσιάζεται ἕνα ἄλλο, πολὺ μεγαλύτερο ὄρνιο ἀπὸ τὸ Ρόκ - ρόβ!

Μονομαχία στὴ γῆ καὶ στὸν ἀέρα!

ΕἶΝΑΙ τὸ ἐλικόπτερο πού — ὕστερα ἀπὸ τὸ τηλεφώνημα — ἔρχεται ἀπὸ τὸ μεγάλο

Λιμάνι, να παραλάβη τὸν τρελλὸ ἐπιστήμονα Μπάουερ!

Καὶ νά: Τὸ πραγματικὸ ὄρνιο ποὺ ἔχει ἀρπάξει στὰ γαμπὰ νύχια του τὸν Ταρζάν, τὸν Μπαχούρ καὶ τὴν Ζάμπα ἀγριεῦει ἀφάνταστα τῶρα στὴν ἐμφάνισι τοῦ μεταλλικοῦ ... συναδέλφου του. Ἔτσι, παρατάει ἀμέσως τ' ἀναίσθητα θύματά του πού, βροντοχτυπώντας κάτω, συνέρχονται. Καὶ κρᾶζοντας ἄγρια κ' ἐπιθετικά, ἀνυψώνεται μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὸ ἐλικόπτερο...

Γιὰ λίγο κάνει μερικές ἀνικνευτικές βόλτες γύρω ἀπὸ τὸ ἀεροσκάφος ποὺ θαρεῖ πῶς κ' αὐτὸ εἶναι ὄρνιο! Ὄσου τέλος—ἀδιαφορώντας γιὰ τὸ συντριπτικὸ μέγεθος τοῦ ἀντιπάλου του — ἀναλαμβάνει ἐπιθεσι!

Ἔτσι, πάνω ἀπὸ τίς θεόρατες κορφές τῶν αἰωνόβιων δέντρων, μιά φοβερὴ μονομαχία ἀρχίζει: Μανιασμένο τὸ Ρὸκ-ρόβ χύνεται πάνω στὸ ἐλικόπτερο καὶ τὸ χτυπάει μὲ τὸ ράμφος του. Ταυτόχρονα καὶ μὲ τὰ γαμπὰ νύχια τῶν ποδαριῶν του ζητάει νὰ τὸ κατασπαράξῃ.

Τὸ ἐλικόπτερο, γιὰ νὰ ἐξοντώσῃ τὸ φερωτὸ θηρίο, ἐπιτίθειαι σ' αὐτὸ μὲ τόν, ἐν κινήσει, ἔλικα τῆς οὐρᾶς του. Καὶ καταφέρνει, βέβαια, ὁ πιλότος νὰ τὸ τραυματίσῃ, μὰ καὶ ὁ ἔλικας «προωθήσεως», παθαίνοντας θλάβη, σταματάει!

Τώρα λειτουργεῖ μόνον ὁ μεγάλος ἔλικας ποὺ βρίσκεται στὴ ράχι τοῦ σκάφους. Αὐτός, ποὺ προορισμός του εἶναι νὰ τὸ συγκρατῇ, ἀπλῶς, στὸν ἀέρα.

Καὶ ἡ φοβερὴ σύγκρουσι τῶν ἰπταμένων πέλλα!

γιγάντων συνεχίζεται. Τὰ δυὸ τρομακτικὰ ὄρνια: τὸ «ζωντανὸ» καὶ «μηχανικὸ» ἔχουν ἀποδοθῆ σὲ μιά μονομαχία μέχρι θανάτου!

Ἄλλὰ καὶ κάτω ἀπ' αὐτά, στὸ ἔδαφος τῆς Ζούγκλας, μιά ἄλλη, τὸ ἴδιο θανατερὴ μονομαχία ἔχει ἀρχίσει.

Μόλις οἱ τρεῖς φίλοι μας συνῆλθαν, βροντοχτυπώντας κάτω καθὼς τοὺς παράτπσε τὸ Ρὸκ-ρόβ, ὁ γιγάντιος μαῦρος Μπαχούρ ἀρπάζει πάλι στὰ χοντρά τριχωτὰ μπράτσα του τὴ Ζάμπα. Καὶ κάνει νὰ συνεχίσῃ τὴν πορεία του τρέχοντας πρὸς τὴ βαθεῖα καρὰδρα ποὺ βρίσκεται ἡ ἀπαίσια σπηλιά ποὺ ζῆ.

Ὅμως ὅτὴν ἀγκαλιά του ἡ ἄμοιρη κοπέλλα σπαρταράει σὰν τὸ ψάρι στὴ στεριά! Χτυπάει τὸν κτηνώδη ἀπαγωγέα, τὸν δαγκώνει καὶ πασχίζει μὲ τὰ νύχια τῆς νὰ τοῦ βγάλῃ τὰ μάτια!

Ὅμως, τί μπορεῖ νὰ καταφέρῃ ἓνα τρυφερὸ πλάσμα, σὰν αὐτὴν, στ' ἀτσαλένια μπράτσα τοῦ ἀνθρωπόμορφου μαύρου θηρίου;!

Μὰ ἡ ὁμορφὴ ὅσο καὶ ἀτρόμητη αὐτὴ κοπέλλα δὲν βρίσκεται μονάχη ἐκεῖ. Πλαῖτους ἔχει συνέλθει ὁ ὑπέροχος κ' ἀδάμαστος Ταρζάν. Ὁ δοξασμένος ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας!

Αὐτὸς καθυστερεῖ λίγο νὰ συνέλθῃ. Μὰ σὰν, τέλος, ξαναβρίσκει τὸ νοῦ καὶ τίς αἰσθήσεις του, ὁρμάει ἀκράττος στὸν μαῦρο κτηνάνθρωπο. Εἶναι ἔτοιμος νὰ θυσιάσῃ καὶ τὴ ζωὴ του ἀκόμη γιὰ νὰ σώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια του τὴν «κρυφαγαπημένη» κο-

Τρομερὸς στὶς ἐκρήξεις τοῦ θυμοῦ του ὁ Ἕλληνας Ζαντόδ, ἀρπάζει στ' ἀτσαλένια μπράτσα του τὸν ἀπαίσιο Ρούγκο. Τὸν ἐκσφενδονίζει μακριά!....

Ὁ Μπακούρ, βλέποντας τὸν θανατερό κίνδυνο πού τὸν ἀπειλεῖ τώρα, παρατάει πάλι κάτω τὴν ὀμορφὴ Ζάμπα. Κι' ἀρχίζει νὰ παλεύει μὲ τὸν λευκὸν ἀντίπαλο!

Μὰ καὶ ἡ Ζάμπα — ἀδείλιασθη καθὼς εἶναι — τραβάει τώρα τὸ μαχαίρι της. Χύνεται νὰ τὸ καρφώσῃ μὲ λύσσα καὶ μανία στὰ στήθεια τοῦ τρομεροῦ ἀράμπι! Ζητάει νὰ κἀνὴ φονικὴ αὐτῆ, πού μόνον ἡ ἀγάπη καὶ ἡ καλωσύνη φωλιάζουν στὴν ὑπέροχη καρδιά της.

Εὐτυχῶς ὅμως, τὴ βλέπει ὁ Ταρζάν. Καὶ μὲ μιὰ ξαφνικὴ γροθιά του στὸ κεφάλι της, τὴ σωριάζει πάλι κάτω ἀναίσθητη. Τὴν προστατεύει ἐτσι ἀπὸ τὸ νὰ κἀνὴ μιὰ πρᾶξι, πού θὰ ἐνωίθε τὴ ψυχοῦς σὲ ὀλόκληρη τὴ ζωὴ της.

Καὶ ἡ ἄγρια μονομαχία τῶν δύο ἀντιπάλων: τοῦ λευκοῦ Ταρζάν καὶ τοῦ μαύρου Μπακούρ συνεχίζεται κάτω στὸ ἔδαφος. Ὅπως καὶ πάνω τους, στὸν οὐρανὸ, ἐξακολουθεῖ ἡ σύγκρουσις τῶν δύο ἵπταμένων γιγάντων: τοῦ Ρόκ - ρόβ καὶ τοῦ ἐλικόπτερου!

Ὁ κωμικοτραγικὸς Κακαράκ παρακολουθεῖ μ' ἐνθουσιασμὸ τὸ κακὸ πού γίνεται κάτω καὶ στὸν ἀέρα. Καὶ σὲ μιὰ στιγμή σκαρώνοντας σβέλατα ἕνα στικακι, τοὺς τὸ τραγουδάει, συνοδεύοντάς το καὶ μὲ ξεκαρδιστικὲς χορευτικὲς κινήσεις τοῦ κορμιοῦ του:

« Ἄλλοι μὲ λὲν' ἀνόπτο,
ἄλλοι μὲ λένε θλάκα!
Μὰ ἐγὼ μ' ἔσας τοὺς ἐξυπνοὺς
γελῶ καί... σπᾶω πλάκα! »

Κι' ἀμέσως, φωνάζοντας ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖ γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν καὶ οἱ ἐπάνω καὶ οἱ κάτω, τοὺς ρωτᾷ:

— Ἔ, λεβέντεεεες! Νὰ σᾶς «καθαρίσω» ὅλους γιὰ νὰ ... μονιάσετε; Προσφέρομαι ὄωρεάν!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ, τὸ βάζει στὰ πόδια. Ξαναγυρίζει μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὸ ξέφωτο. Ἐκεῖ πού εἶχε ἀφήσει τὸν τρελλὸ καθηγητὴ νὰ μιλήσῃ στὸ μικρόφωνο τοῦ ἀσυρμάτου τηλεφώνου του.

Ὁ ὑπέροχος Ταρζάν τρέχει, μὲ τὸ μαχαίρι του, νὰ κἀνὴ τὴν πιὸ ἐπικίνδυνη ἐπίθεσι τῆς ζωῆς του. Ὁ φοβερός μαύρος κτηνάνθρωπος....

Ὁ μυστηριώδης ἄγνωστος ἐπισκέπτης

Ἔτσι, τρέχοντας σὰν ἐλάφι, δὲν ἀργεῖ νὰ φθάσῃ ἐκεῖ. Ὁ ἀνισόρροπος ἐπιστήμονας βρίσκεται ἀκόμη στὸ ξέφωτο. Καθισμένος πάνω στὴ μεγάλη μαύρη θαλίτσα του περιμένει νὰ φθάσῃ τὸ ἐλικόπτερο πού θὰ τὸν παραλάβῃ.

— Ἔ, μπάρμπα Βαλίτσα, τοῦ κάνει κοροϊδευτικά ὁ Κακαράκ. Τὸ ἐλικόπτερό σου «παρεξηγήθηκε» μ' ἕνα ὄρνιο! Τρέξε νὰ τὰ χωρίσῃς γιὰτι θὰ φᾶνε τὰ... μουστάκια τους!

Μὰ ὁ Μπάουερ φαίνεται σὰν ἀφηρημένος. Κυττάζει γιὰ λίγο χαμένα τὸν σουβλερομύτη. Καὶ σὰ νὰ μὴ ἀκουσε τὰ λόγια του τὸν ρωτᾷ:

— Πές μου παιδί μου: Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ὑπέροχος μελαχροινὸς νέος ἄνδρας πού τὸν ἀκολουθεῖ μιὰ πανέμορφη ἀλλὰ μικροσκοπικὴ ξανθιά κοπέλλα;

— Μακάρι νὰξερᾷ! Στὸν ὕπνο σου τοὺς εἶδες, μπάρμπα;

Ὁ σοφὸς καθηγητὴς, τοῦ ἐξηγεῖ σοβαρὰ καὶ λογικὰ αὐτὴ τὴ φορά:

— Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, Κακαράκ. Εἶδα κι' αὐτὸν καὶ τὴν μικροσκοπικὴ κι' ὀμορφὴ συνοδὸ του.

— Κι' ὕστερα... ζύπνησες;

Ὁ Μπάουερ τὸν ἀγριοκυττάζει:

— Κι' ὕστερα... ἐξῆσα, θέλεις νὰ πῆς! Γιὰτι ὁ μελαχροινὸς αὐτὸς καὶ γεροδεμένος ἄντρας μ' ἔσωσε ἀπὸ σίγουρο καὶ φρικτὸ θάνατο!

Ὁ Κακαράκ ἐξακολουθεῖ νὰ κοροϊδεύῃ:

— Λοιπὸν, λοιπὸν;

Ὁ συμμορφωμένος τώρα καθηγητὴς τοῦ ἐξηγεῖ:

— Θυμᾶσαι, παιδί μου, πού ἄρπαξες ἀπὸ τὸ πόδι ἐκεῖνον τὸ νέο, πῶς τὸν λένε, καὶ τὸν στριφογύριζες σὰν σβούρα πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του;

— Τὸν Ρουγκὸ θὰ θέλῃς νὰ πῆς. Πού ὕστερα τὸν παράτῃς κι' ἔσκασε κάτω σὰν καρπούζι...

— Ἀκριβῶς!... Σὰν ἐφυγες, λοιπὸν, ὁ Ρουγκὸ — ὅπως τὸν λές — συνῆλθε καὶ ξανασηκώθηκε. Ἦρθε τότε κοντά μου ζητώντας νὰ τοῦ παραδόσω τὴ θαλίτσα. Καὶ νὰ τοῦ πῶ τὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς ἐφευρέσεώς μου.

»Κι' ἐπειδὴ ἐγὼ, οὔτε τὴ θαλίτσα τοῦ ἔδωκα, οὔτε τὸ μυστικὸ μου τοῦ ἔλεγα, τράβηξε τὸ πιστόλι. Καὶ μὲ τὴ λαβὴ του μὲ χτύπησε δυνατὰ στὸ κεφάλι!

Ὅταν συνῆλθα βρισκόμουν δεμένος. Κι' ὁ κακὸς αὐτὸς νέος μὲ χτυποῦσε καὶ μὲ κλωτοῦσε μὲ λύσσα καὶ μανία.

Ὁ Κακαράκ γελᾷ:

— Καλοπέρασες, μ' άλλα λόγια, μπάρμπα Βαλίτσα. Έτσι;

— Ο Μπάουερ συνεχίζει:

— «'Αν δέν μου πῆς πῶς μπορῶ νά φτιάχνω γίγαντες ἢ νάνους, θά πεθάνης!» οὐρλιαζε κάθε τόσο, χωρὶς οὔτε στιγμή νά πάψῃ νά μέ χτυπάει καί μέ κλωτσάει.

»'Όσπου τέλος, κι' ἐπειδὴ οὔτε μιὰ λέξι δὲν εἶχε καταφέρει νά πάρῃ ἀπὸ τὸ στόμα μου, γύρισε τὴν κἀννη τοῦ πιστολιοῦ του στὸ κεφάλι μου. «Πέθανε, λοιπόν, σκύλε!» μοῦ φωνάζει. Καί φέρνοντας τὴν κἀννη σὲ μιὰ σπιθαμὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ κεφάλι μου, τραβάει τὴ σκανδάλη!»

— Θεὸς σκωρέσ' τὴν ψυχούλα σου!, ψιθυρίζει πένθιμα ὁ Κακαράκ.

— 'Όχι, τοῦ κάνει ὁ καθηγητής. Ἡ σφαῖρα, παρ' ὅλο πού ρίχτηκε ἀπὸ τόσο κοντὰ, δὲν μέ βρῆκε...

— Ὁ σουβλερομύτης ἀπορεῖ:

— Γιατί δὲν σὲ βρῆκε; Εἶχες πάει γιὰ... τοιγάρρα;!

— Ξεχνᾷς πῶς ἤμουν δεμένος; Καμμιά κίνησι δὲν μποροῦσα νά κάνω!

— Τότε; Γιατί ἡ σφαῖρα ἔστριψε; Μήπως ἦταν... μιλημένη;

— Ὁ σοφὸς ἐπιστήμονας τοῦ ἐξηγεῖ:

— Ἡ σφαῖρα ἀτόκησε γιατί ὅταν ὁ Ροῦγκο τράβηξε τὴ σκανδάλη, μιὰ πέτρα, σὰν πορτοκάλη, ἦρθε σφουρίζοντας καί χτύπησε μέ ἀφάνταστη ὀρμὴ πάνω στὸ πιστόλι του. Κι' ἐκεῖνο ξέφυγε ἀπὸ τὴν παλάμη του τὴ στιγμή ἀκριβῶς πού ἀκούστηκε ὁ πυροβολισμὸς καί πού ἡ κἀννη του ξερνοῦσε τὸ πυρωμένο βλήμα!

»Ὁ κακοῦργος ἀπόμεινε γιὰ λίγες στιγμὲς ἀκίνητος σὰ νᾶπαισε ἀστροπελέκι στὸ κεφάλι του. Συνῆλθε ὅμως γρήγορα. Καί ἀρπάζοντας ἀπὸ κάτω μιὰ μεγάλη θαρειὰ πέτρα, τὴ σήκωσε γιὰ νά μοῦ τὴν πετάξῃ στὸ κεφάλι! Θά μοῦ τῶλυνε!

— Ὁ Κακαράκ ἐγκρίνει καί ἐπαυξάνει:

— «Θά σοῦ τῶλυνε» δὲν λὲς τίποτα! Θά σὲ τάραιζε στὸν... πονοκέφαλο! Έτσι, μπάρμπα; Λοιπόν, λοιπόν; Καί ἡ πέτρα ἦταν «μιλημένη» καί δὲν σὲ βρῆκε;

— Ὁ καθηγητὴς συνεχίζει σὰν νά μὴ τὸν ἄκουσε:

— Μὰ τὴν ἴδια στιγμή πάλι, ἀπὸ τὰ κλαδιὰ κάποιου κοντινοῦ δέντρου, ἕνας νέος μελαχροινὸς ἄνδρας πέφτει πάνω στὸν Ροῦγκο καί σπῆν πέτρα πού κρατοῦσε. Έτσι μέ σώζει ἀπὸ τὸ θάνατο!...

— Κι' ἀπὸ τὸν ...πονοκέφαλο! συμπληρώνει ὁ Κακαράκ. Λοιπόν, λοιπόν;

— Ὁ Μπάουερ ψιθυρίζει μέ θαυμασμό:

— Φοβερός αὐτὸς ὁ ἀγνωστος, παιδί μου! Ἡ ὀρμὴ καί ἡ δύναμι του δὲν περιγράφονται. Σήκωσε ἀμέσως τὸ Ροῦγκο καί κρατώντας τον ἀπὸ τὸ λαιμὸ μέ τ' ἄριστερό χέρι, τοῦδωσε μέ τὸ δεξιὸ μερικὲς τρομα-

κτικὲς γροθιὲς στὸ πρόσωπο. Ὑστερα τὸν σήκωσε ψηλὰ καί παίρνοντας φόρα τὸν πέταξε σὰν μπάλλα μακρὰ. Ἄκουσα τὸ κορμί του νά βροντοκτυπιᾷ κάτω, πῶσα ἀπ' αὐτοὺς ἐκεῖ τοὺς μεγάλους θάμνους...

— Ὁ Κακαράκ κορδώνεται:

— Πφ... Αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτα! Ἐγὼ μέ μιὰ κλωτσιὰ πού ἔφαγα στὰ πσιανά, πῆγα κι' ἔπεσα πολὺ... μακρύτερα.

— Ὁ καθηγητὴς ἀποτελειώνει τὴν ἀφήγησί του:

— Ἀμέσως μετὰ πρόσταξε τὴν ὁμορφὴ ξανθειὰ καί χαριτωμένη μικροσκοπικὴ κοπελίτσα πού στὸ μεταξύ εἶχε πηδήσει κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸ δέντρο: «Ἐλα τοῖσλ... Λύσε γρήγορα αὐτὸν τὸν δειλὸ γέρο πού ἄφησε νά τὸν δέσουν σὰν πακέττο. Καί πάμε νά φύγομε!»

»Ἡ μικρὴ τράβηξε τὸ μαχαιράκι πού κρεμόταν στὴ ζώνη της. Ἐκοψε τὰ χορτόσχοινα πού μοῦ δέναν τὸ κορμί. Κι' ἀμέσως ἀκολούθησε τὸν μελαχροινὸ νέο ἄνδρα πού στὸ μεταξύ εἶχε ξεκινήσει...

»Τότε ἐγὼ τοῦ φώναξά: «Πέσ' μου τ' ὄνομά σου, καλὸ μου παλληκάρι. Θέλω νά ξέρω σὲ ποιὸν πρέπει νά χρωστάω τὴ ζωὴ μου!»

— Ὁ σπητῆρας μου δὲν ἀποκρίθηκε. Μονάχα ἡ μικροσκοπικὴ συνοδὸς του κοντοστάθηκε. Καί γυρίζοντας τὸ πανέμορφο ξανθὸ κεφαλάκι της, μοῦ εἶπε: «Ζαντόβ, τὸν λένε. Ἄλλὰ ἐσένα νά μὴ σ' ἐνδιαφέρῃ!» Καί ἀκολουθώντας τὸν σπητῆρα μου κάθηκε πρὸς τὴν ἀνατολή. Σὲ λίγο εἶδα πῶς εἶχε ἐξαφανιστῆ καί ὁ ἀναίσθητος Ροῦγκο.

— Ὁ Κακαράκ τὸν ρωτᾷει τώρα μ' ἐνδιαφέρον:

— Ὅστε ἦταν πολὺ ὁμορφὴ αὐτὴ ἡ... τοῖσλα;

— Πάρα πολὺ, παιδί μου!

— Μικροσκοπικὴ ὅμως, ἔ;

— Ναι. Σωστὴ νᾶνος! Πολὺ ἀδικημένη ἀπὸ τὴ φύσι στὸ μπόι!

— Ὁ σουβλερομύτης ψιθυρίζει συγκινημένος:

— Ὁ ἀνισόρροπος Γερμανὸς καθηγητὴς ἀδειάζει ὅλες τὶς σφαῖρες τοῦ πιστολιοῦ στὸν κλέφτη τῆς πολυτίμης βαλίτσας του.

— Τη φουκαριάρα! "Αν ήταν πιό ψηλή θα... ταιριάζαμε!

Και νά: Ξαφνικά τὰ χαζὰ γουρλωμένα μάτια του πανάσχημου Κακαράκ λάμπουν παράξενα. Σαν κάποια φωτεινή ιδέα να σφηνώθηκε στο κουτοτετραπέρατο μυαλό του. "Ετσι, ρίχνοντας μιὰ λοξή ματιά στη μαύρη βαλίτσα που πάνω της κάθεται ο καθηγητής, κάνει μιὰ προσπάθεια ν' αλλάξει κουθέντα:

— "Όστε, σπουδαίο παλληκάρι ο Ζαντόβ, μπάρμπα, έ;

— Ναι, παιδί μου! Να φροντίσης να του μοιάσης κι' εσύ!

Ο «Παλπάτος της Ζούγκλας» διαμαρτύρεται:

— Τι να του μοιάσω;! 'Εγώ κάτι τέτοιους τούς... μασάω και τούς φτώνω!

Ο Μπάουερ κάνει να γελάσει, μα κόβεται. Στ' αυτιά του φτάνει ο θόμβος του έλικόπτερου που πλησιάζει...

Τò θαύμα του Μπέν 'Ορβάν!

ΑΣ ΓΥΡΙΣΟΥΜΕ, όμως, λίγο πίσω στην Ιστορία μας...

Είχαμε — όπως είδατε — αφήσει τὸ δρ-νιο Ρόκ-ρόβ να παλεύει και να χτυπιέται στον αέρα με τὸ έλικόπτερο. 'Ενώ, κάτω στο έδαφος, ο Ταρζάν και ο Μπάουερ μονομαχοῦσαν ποιός να πάρη στην

κατοχή του τὴν ἀναίσθητη Ζάμπα!...

Ο μαύρος κτηνάνθρωπος είναι πολὺ πιό σωματώδης και δυνατός ἀπὸ τὸν "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας. Στὴ θανατερὴ πάλη που γίνεται γρήγορα ο Ταρζάν θὰ ὑποκύψῃ. Και τὸ ἄψυχο κουφάρι του θὰ μείνῃ ἐκεῖ γιὰ νὰ χορτάσει καμμιά πεινασμένη ὕαινα!

Μὰ ο Μπέν 'Ορβάν, ο παντοδύναμος θεὸς τῆς Ζούγκλας, δὲν θὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ καθῆ!

Ο πιλότος τοῦ έλικόπτερου χωρὶς βοήθῃ αὐτὴ τὴ φορά — ἔχει ἀρχίσει νὰ ἀνψυχῆ γιὰ τὴν τύχη τοῦ σκάφους του. Τὸ μανιασμένο ὄρνιο εἶχε ἀχρηστεύσει τὸν πίσω μικρὸ έλικα τῆς οὐρᾶς. "Αν κατέστρεφε και τὸν μεγάλο έλικα τῆς ράχης, τὸ έλικόπτερο θὰ γκρεμιζόταν κάτω. Θὰ γινόταν κομμάτια.

"Ετσι, με λύπη του ἀναγκάζεται νὰ τραθήξῃ τὸ πιστόλι. Και με μιὰ καλοσημαδεμένη πιστολιά, σφηνώνει μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι τοῦ Ρόκ-ρόβ.

Τὸ γιγάντιο ὄρνιο — νεκρὸ τώρα — γκρεμίζεται βαρὺ κάτω!... Μὰ ἡ καλὴ τύχη θέλησε νὰ πέσῃ με ὄλο τὸ βάρος και τὴν

ὀρμή του πάνω στὸν ὀδάμαστο Μπακούρ!

Τὸ χτύπημα που δέχεται ὁ μαύρος κτηνάνθρωπος εἶναι φοβερό. Και χάνοντας τὶς αἰσθήσεις του ἀπομένει ἀκίνητος κάτω ἀπὸ τὸ τεράστιο σῶμα τοῦ σκοτωμένου Ρόκ-ρόβ!

'Ελεύθερο τώρα τὸ έλικόπτερο χαμπλώνει και προσγειώνεται. Σβέλος ὁ πιλότος του ἐπισκευάζει τὴ θλάβη τοῦ μικροῦ έλικα τῆς οὐρᾶς. Τέλος ἀνψώνεται πάλι και προχωρεῖ πρὸς τὸ μακρινὸ ζέφωτο που — ὅπως τὸς εἶχε τηλεφωνήσει — θὰ θρυσκόταν ὁ σοφὸς καθηγητής.

Ο Ταρζάν — που ἡ καρδιά του εἶναι γεμάτη ἀγάπη και καλωσύνη γιὰ φίλους και ἔχθρους — κάνει τώρα κάτι ὑπέροχο. 'Αντὶ νὰ τραθήξῃ τὸ μαχαίρι του και νὰ τὸ κρφώσει στὰ στήθεια τοῦ Μπακούρ, που εἶναι ἀνίκανος πιά νὰ προσπατέψῃ τὸν ἑαυτὸ του τραβάει με μεγάλες και κουραστικὲς προσπάθειες τὸ πῶμα τοῦ γιγάντιου ὄρνιου πάνω ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ ἀναίσθητου ἀράπη.

— Θὰ ἔσκαγε ἀπὸ τὸ βάρος του!, μουρμουρίζει με συμπόνια!

Τέλος, σπκώνει στὴν ἀγκαλιά του τὴν ὀμορφη Ζάμπα. Προχωρεῖ γιὰ κάποια κοντινὴ πηγή. 'Εκεῖ θὰ ραντίσῃ τὸ πρόσωπό της με ὄροσερο νερὸ γιὰ νὰ τὴ συνφέρει!

Και νά: Τὸ έλικόπτερο φθάνει τώρα και χαμπλώνει πάνω ἀπὸ τὸ ζέφωτο. Εἶναι πολὺ στενὸ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ προσγειωθῆ. Ο πιλότος ἀφήνει νὰ ξεδιπλωθῆ και νὰ κατακυλήσῃ κάτω ἡ σχοινένια σκάλα που ζέρουμε.

Χαρούμενος ὁ Μπάουερ σπκώνει τὴ βαλίτσα του και κάνει νὰ σκαρφάλωσῃ... "Όμως ὁ Κακαράκ τοῦ τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ χέρι:

— Δὲν θὰ τὰ καταφέρῃς, μπάρμπα!, τοῦ λέει. Εἶσαι πολὺ γέρος, νὰ μὴν ἀβασκαθῆς! Σκαρφάλωσε λοιπὸν μόνάχος και θὰ στὴν ἀνεβάσω ἐγὼ. Προσφέρομαι δωρεάν!

— Εὐχαριστῶ, καλὸ μου παιδί! τοῦ κάνει ἀνύποπτος ὁ καθηγητής. Κι' ἀρχίζει, ἀργὰ-ἀργὰ, ν' ἀνεβαίνει πρὸς τὸ έλικόπτερο. "Όπου φθάνει ἐπάνω. Και τότε μόνο γυρίζοντας τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ κάτω, κα-

Διαβάσετε

- Τὸ ἑβδομαδιαῖο περιοδικὸ αὐτοτελῶν περιπετειῶν

Μικρὸς ΗΡΩΣ

- 'Απόδειξις τῆς ἐξαιρετικῆς ποιότητός του εἶναι ὅτι ἐκδίδεται συνεχῶς

ἐπὶ 11 περίπου χρόνια

ταλαβαίνει τη συμφορά που έπαθε: 'Ο Κακαράκ, που βρισκόταν κάτω με τη θαλίτσα, τ'όχει βάλει στα πόδια. Τρέχει να εξαφανιστή όσο μπορεί πιο γρήγορα!

Τρελλός από θυμό ό Μπάουερ άρπάζει από τη ζώνη του πιλότου τó πιστόλι. Άδειάζει από ψηλά όλες τις σφαίρες του στον άδιόρθωτο κλέφτη. Μά τίποτα δέν κάνει. 'Ο Κακαράκ βρίσκεται κίόλας άρκετά μακριά. Καί τρυπώνοντας σάν σαύρα μέσα στα πυκνά χαμόκλαδα, εξαφανίζεται.

'Ο γερμανός έπιστήμονας άκούει μόνο, από άπόστασι τώρα την κοροϊδευτική φωνή του:

— Με συμπαθάς, μπάρμπα, μά μου χρειάζόντουσαν τά σ'υνεργά σου. Έσ'υ φταίς που μου είπες πώς ή «Τοίχλα» είναι πενήμορφη άλλά κοντή. Πρέπει τó λοιπόν, να τó ψηλώσω τó κορίτσι. Δέν είναι σωστό ν' άνεβαίνη με σκάλα κάθε φορά που θα θέλη να με... άσπασθ'η! Χά, χά, χά!

'Ο μυστηριώδης έχθρός!

Ο ΚΑΚΟΣ και καταχθόνιος Ρούγκο, ύστερα από τις γροθιές και τó πέταγμα που τού έκανε ό άγνωστος μελαχρινός νέος άνδρας, κρύβεται και παρακολουθεί πίσω όπό τούς θάμνους που έπεσε.

Έτσι άκούει τη μικροσκοπική Τοίχλα και μαθαίνει τó όνομα τού φοβερού αυτού παλληκαριού.

«Θαρ'ω πώς θρ'ηκα μία καλή εύκαιρία να έξοντώσω τόν Ταρζάν, συλλογιέται. Μόναχα έτσι θα γίνω ό παντοδύναμος άρχοντας τής άπέραντης κι' άγριας Ζούγκλας!»

Και καταστρώνοντας τó σατανικό του σέχδιο ψιθυρίζει σιγά:

— Άν καταφέρω τόν Ταρζάν να χτυπηθ'η με τόν άγνωστο, τότε τó μεγάλο όνειρο τής ζωής μου θα πραγματοποιηθ'η. Άπό τη μονομαχία τους ό άρχοντας τής Ζούγκλας δέν πρόκειται να θγ'η ζωντανός!

Και τώρα άς γυρίσουμε κοντά στον Ταρζάν. Βρίσκεται στην πηγή κι' έχει στο μεταξ'υ συνεφέρει την αγαπημένη του Ζάμπα. Κουβεντιάζουν για τήν τελευταία φοβερή τους περιπέτεια.

Μά να: Ξαφνικό ποδοβολητό άνθρώπου που τρέχει, άκούγεται να πλησιάζη. Καί, πριν περάσουν λίγες στιγμές, φθάνει άλαφιασμένος μπροστά τους ό Ρούγκο:

— Ταρζάν!, τού λέει. Μεγάλη συμφορά περιμένει κι' έσένα και τή Ζούγκλα και όλους μας!

'Ο άρχοντας τής Ζούγκλας και ή Ζάμπα πετάγονται όρθοί και άνήσυχοι:

— Μά τί τρέχει, λοιπόν; Τί συμβαίνει; Μίλησε γρήγορα, Ρούγκο...

Έκείνος συνεχίζει, τρομοκρατημένος τάχα:

— Στη Ζούγκλα σου έχει φτάσει ό άνθρωπος που θα σε σκοτώση για να καθήση εκείνος στο θρόνο σου!

'Ο Ταρζάν χαμογελάει καλόκαρδα:

— Με τó καλό να κοπιάση! Άν είναι πιο δυνατός κι' άξιος από μένα, αυτός πρέπει να κυβερνήση τή Ζούγκλα!

— Κι' έσ'υ πώς τó ξέρεις αυτό; ρωτάει καχύποπτα ή Ζάμπα τόν άδελφό της.

— Τόν συνάντησα τυχαία πριν λίγο. Τόν λ'νε Ζαντόβ! Είναι ένας όμορφος, γεροδεμένος και μελαχρινός άνδρας! Για να μου δείξη τή δύναμή του σκότωσε, μπροστά στο μάτια μου, με μία μονάχα γροθιά του έναν τεράστιο άγριο βούβαλο!

— Καί σου είπε πώς ήρθε να έξοντώση τόν Ταρζάν; Ξαναρωτάει άνήσυχη ή όμορφη άδελφή του.

— Ναί! Τόν καλεί σε μονομαχία. Άλλά επειδή πιστεύει πώς ό Ταρζάν είναι δειλός και άνανδρος και δέν θα δεχτ'η να χτυπηθ'η μαζί του...

'Ο Άρχοντας τής Ζούγκλας τόν άρπάζει από τó λαιμό:

— Τί είπες; ούρλιάζει άγρια κι' έτοιμος να τόν κατασπαράξη.

— Έγώ τίποτα!, τού άποκρίνεται τρέμοντας ό Ρούγκο. 'Ο Ζαντόβ τά είπε αυτά..

— Λοιπόν;

— Έπειδή, λέει, θα φοβηθ'ης να χτυπηθ'ης μαζί του, θα βάλη φωτιά στην περιοχή που βρίσκεται ή σπηλιά σου. Θα σε κάψη ζωντανό!

Άγριεμένος σάν λαβωμένο θειρίό, ό Ταρζάν, τόν διώχνει:

— Πήγαινε να π'ης σ' αυτόν τόν Ζαντόβ, τó φίλο σου, πώς θα τόν περιμένω άπόψε έξω από τή σπηλιά μου. Όμως καλά θα κάνη να μην έλθη, Έκτός αν θέλη να χορ-

Ξαφνικά κι' άπότομα ό «Σκληρός άντρας» δίνει μία τρομακτική γροθιά στο πρόσωπο τού Ταρζάν. Όμως ό άρχοντας τής Ζούγκλας...

τάσουν τὰ ὄρνια μὲ τὸ βρωμερὸ κουφάρι του! Κατάλαβες; 'Εγὼ εἶμ' 'Εγγλέζος! Κι' ἕνας 'Εγγλέζος δὲν δειλιάζει ποτέ!

Ὁ Ροῦγκο, κἀνόντας μιὰ καταφατική κίνηση τοῦ κεφαλίου τοῦ ξεκινάει τρέχοντας. Παίρνει κατεύθυνση πρὸς τὴν ἀνατολή. Παρακολοῦθησε καὶ ἤξερε τὴ σπηλιά πού εἶχε ἐγκατασταθῆ ὁ φοβερός ἀγνωστος ἐπισκέπτης τῆς Ζούγκλας.

Τὸν βρίσκει ἐκεῖ νὰ γυμνάζη γελώντας τὴν Τοῖχλ, τὴ μικροσκοπικὴ συντρόφισσα τῆς μοναξιάς του.

— Ζαντόβ!, τοῦ λέει ἀλαφιασμένος. Ὁ Ταρζάν σὲ καλεῖ νὰ μονομαχήσετε. Ἄλλὰ ἐπειδὴ πιστεύει πῶς εἶσαι δειλὸς καὶ ἀνανδρὸς καὶ δὲν θὰ δεχτῆς νὰ χτυπηθῆς μαζί του...

Ὁ ὁμορφὸς καὶ γεροδεμένος μελαχροινὸς ἄνδρας τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸν λαιμό:

— Τί εἶπες; οὐρλιάζει ἄγρια κι' ἔτοιμος νὰ τὸν κατασπαράξῃ.

— Ἐγὼ τίποτα!, τοῦ ἀποκρίνεται τρέμοντας ὁ Ροῦγκο. Ὁ Ταρζάν τὰ εἶπε αὐτά...

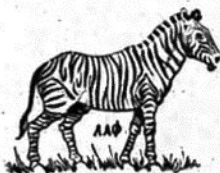
— Λοιπόν;

— Ἐπειδὴ, λέει, θὰ φοβηθῆς νὰ χτυπηθῆς μαζί του, θὰ βάλῃ φωτιά στὴν περιοχὴ πού βρίσκεται ἡ σπηλιά σου. Θὰ σὲ κάψῃ ζωντανό!

Ἄγριεμένος σὰν λαβωμένο θεριό, ὁ Ζαντόβ, τὸν διώχνει.

— Πήγαινε νὰ πῆς σ' αὐτὸν τὸν Ταρζάν, τὸ φίλο σου, πῶς θὰ τὸν περιμένω ἀπόψε ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά μου. Ὅμως καλὰ θὰ κάνῃ νὰ μὴν ἔρθῃ. Ἐκτὸς ἂν θέλῃ νὰ χορτάσουν τὰ ὄρνια μὲ τὸ βρωμερὸ κουφάρι του! Κατάλαβες; 'Εγὼ εἶμ' 'Ἑλληνας! Κι' ἕνας 'Ἑλληνας δὲν φοβάται κανένα!

Φωτιά στὴ Ζούγκλα!

Ο ΡΟΥΓΚΟ ἔχει τελειώσει τὸ πρῶτο μέρος τοῦ σατανικοῦ σχεδίου του. Κι' ἀμέσως βάζει σ' ἐνέργεια τὸ δεύτερο καὶ τελευταῖο:

Ἀπὸ κάποιον ἔρμιο καταυλισμὸ λευκῶν κυνηγῶν, πού τοὺς εἶχαν σπαράξει τὰ πεινασμένα θεριά, παίρνει δοχεῖα βενζίνης. Ὑστερὰ τὰ μοιράζει σὲ ἄλλους τόσοις ἰθαγενεῖς φίλους του. Καὶ τοὺς δίνει τὶς ἀπαραίτητες ὁδηγίες:

Θὰ κυκλώσετε ὁλόκληρη τὴν περιοχὴ. Θ' ἀδειάσετε τὶς βενζίνες σας, θὰ βάλετε φωτιά καὶ θὰ χαθῆτε ἔξω ἀπὸ τὸν πύρινο κλοιό!... Μονάχα πρὸς τὸ μέρος τῆς λίμνης, πού βρίσκεται τὸ καλύθι μου, δὲν θὰ χύσετε βενζίνη. Γιὰ νὰ μπορέσω κι'

ἐγὼ νὰ ξεφύγω!... Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἄς γίνουτε στάχτη!

Αὐτὸ καὶ γίνεται... Μέχρι τὸ σούρουπο ὁλόκληρη ἡ τεράστια περιοχὴ τῆς Ζούγκλας πού βρίσκονται οἱ σπηλιές τοῦ Ταρζάν καὶ τοῦ Ζαντόβ, ἔχει κυκλωθῆ ἀπὸ τὶς φλόγες! Οἱ μαῦροι ἰθαγενεῖς τοῦ Ροῦγκο ἔχουν κάνει καλὰ τὴ δουλειά τους!

Ἔτσι, ὁ Ταρζάν πιστεύει πῶς τὴ φωτιά τὴν ἔβαλε ὁ Ζαντόβ. Καὶ ὁ Ζαντόβ πῶς τὴν ἔβαλε ὁ Ταρζάν!

Μὰ ἡ φωτιά αὐτὴ, ὅσο περνάει ἡ ὥρα τόσο κοί γιγαντώνεται. Μιὰ ἀπέραντη κόλασι ἀπὸ φλόγες καὶ καπνοὺς ἔχει γίνει ἡ Ζούγκλα! Θεόρατα αἰωνόβια δέντρα καίγονται σὰν λαμπάδες! Πανικόβλητοι οἱ ἄμμοιροι ἰθαγενεῖς παρατᾶνε τὰ χορταρένια καλύθια τους. Βουτᾶνε στὶς λίμνες καὶ στὰ ποτάμια γιὰ νὰ σωθοῦνε ἀπὸ τὸν πῖο φρικτὸ θάνατο πού τοὺς περιμένει. Ἄλλοι πάλι τσουρουφλίζονται ἢ καίγονται μέσα στὶς φλόγες πασχίζοντας νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὸν πύρινο κλοιὸ πού τοὺς ζώνει!

Θεριά, ἄγριμια, φίδια καὶ ὄρνια οὐρλιάζουν κι' αὐτὰ τρομοκρατημένα, ζητώντας τὴ σωτηρία τους στὴ φυγῆ!

Ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Ζάμπα ἔχουν παγιδευτῆ μέσα σ' ἕνα μεγάλο ξέφωτο. Οἱ φλόγες τῆς φοβερῆς πυρκαϊᾶς δὲν τοὺς φθάνουν. Τοὺς φθάνει ὁμως ἡ ἀφόρητη κάψα τους. Τὰ μαλλιά τους τσουρουφλίζονται. Τὰ κορμιά τους ἔχουν γίνει κατακόκκινα ἀπ' τὴν πυρωμένη ἀνάσα τῆς τρομακτικῆς φωτιάς!

Καὶ νά: Ξαφνικά, καὶ σὲ κακὰ χάλια, φθάνει τρέχοντας κοντὰ τους ὁ Ροῦγκο:

— Βλέπεις Ταρζάν, πόσο εἶχα δίκιο; λέει στὸν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Ὁ φοβερός Ζαντόβ ἔβαλε φωτιά νὰ σὲ κάψῃ ζωντανό! Καὶ μαζί σου θὰ καοῦμε κι' ἐμεῖς!

Ὅμως, πρὶν καλὰ - καλὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του παρουσιάζεται στὸ ξέφωτο καὶ ὁ Κακαράκ. Οἱ φλόγες πού τὸν ἔχουν τυλίξει τὸν κάνουν νὰ μοιάζῃ σὰν μιὰ πύρινη μπάλλα! Πίσω του τρέχει ὁ τεράστιος ἑλέφαντας Ντουπντούπ. Μὲ γεμάτη νερὸ τὴν προσβοκίδα του τὸν καταβρέχει.

— Νὰ μοῦ ζήσης, πυροσβεστάκο μου!, τοῦ φωνάζει ὁ σουβλερομύτης.

Κάθε Τρίτη

- Μία αὐτοτελὴς περιπέτεια!

ΖΟΥΓΚΛΑ

- Ζωηρὲς συγκινήσεις, συναρπαστικὰ ἐπεισόδια!

Κάθε Τρίτη

Κι' άμέσως — άντικρύζοντας τόν Ρούγκο μαζί με τόν Ταρζάν και τή Ζάμπα — τούς πληροφορεί:

— Αὐτός έβαλε τή φωτιά στή Ζούγκλα! Μοῦ τό είπαν οἱ μαῦροι ίθαγενεῖς πού τούς μοίρασε τά δοχεῖα μετ' τή βενζίνη! Σκοτώστε τον, τί τόν φυλάτε! Λίγο έλειψε νά καῖ καί ἡ... θαλίτσα μου!

Ὁ Ρούγκο, πού ξέρει ποιά τύχη τόν περιμένει μετ' τήν άποκάλυψη, κάνει άμέσως νά φύγῃ. Νά τό θάλῃ στά πόδια τρέχοντας!

Ὅμως, ὁ Ταρζάν, μ' ένα υπεράνθρωπο πύδημα, τόν προφθαίνει. Τόν άρπάζει γερ' άπό τόν λαιμό. Τόν βροντοχτυπάει κάτω:

— Κακοῦργε, θά πεθάνῃς! μουγγρίζει σάν χάρος. Καί τραβώντας τό μαχαίρι του, συνεχίζει:

— Ὅστε, έσύ, λοιπόν...

Μά δέν προφταίνει νά τελειώσῃ τά λόγια του. Τήν ίδια στιγμή βαρῦ πονεμένο βογγητό θγαίνει άπό τά στήθεια του:

— ὦωωωωωω!

Καί σωριάζεται βαρῦς κι' άναίσθητος κάτω!

Ἡ Ζάμπα, ὄχι γιά νά σώσῃ τόν μισητό Ρούγκο, μά γιά νά έμποδίσῃ τόν άγαπημένο της Ταρζάν νά γίνῃ ὁ φονιάς τοῦ άδελφοῦ της, τόν είχε κτυπήσει, άπό πίσω μετ' μι' πέτρα στό κεφάλι.

— Φύγε, κακοῦργε! Χάσου άπό τά μάτια μου! φωνάζει τώρα στό Ρούγκο.

Κι' ένῶ έκείνος φεύγει τρέχοντας, ἡ Ζάμπα σκύβει καί συνεφέρνει τόν άρχοντα τῆς Ζούγκλας:

— Ὅχι, Ταρζάν!, τοῦ λέει: Τή φωτιά μπορεῖ νά μῆ τήν έβαλε ὁ Ρούγκο. Μπορεῖ νά είπαν ψέματα οἱ ίθαγενεῖς στόν Κακαράκ!

Μά οἱ φλόγες ὅσο πᾶνε καί φουντώνουν! Σέ λίγο, τό ξέφωτο θά γίνῃ ὁ πυρωμένος τάφος τους...

Καί νά: Λίγο πιά πέρα μι' σπαρακτική πονεμένη κραυγή τοῦ Ρούγκο άκούγεται. Ἐνα γιγάντιο φλογισμένο δέντρο πέφτει έπάνω του. Σέ λίγες στιγμές δέν έχουν άπομεινεῖ άπό αὐτόν παρ' ά μονάχα τά μεταλλικά κουμπιά του. Ἡ φωτιά πού είχε ὁ ίδιος άνάψει, τόν τιμώρησε ὅπως τοῦ άζιζε!

Στό μεταξύ ὁ κατάμαυρος οὐρανός τῆς Ζούγκλας έχει άρχίσει νά φωτίζεται, κάθε τόσο, άπό φευγαλέες άστραπέδες. Ὁ παντοδύναμος θεός Μπέν Ὁρβάν κάνει καί πάλι τό θαῦμα του. Ξαφνική νεροποντή ξεσπάει σέ λίγο. Καί οἱ καταρράκται τοῦ τροπικοῦ οὐρανοῦ σβήνουν γρήγορα τήν ά-

πέραντη πυρκαϊά!...

Ὁ Κακαράκ πανηγυρίζει τή σωτηρία του: — Νά μοῦ ζήσης, Μπέν Ὁρβανάκο μου, λεθέντῃ! Θά σοῦ άνάψω μι' λαμπάδα ψηλῆ σάν τό μπόι τῆς... Ταίχλας μου!

Ἐνῶ ὁ τούρουφλισμένος παπαγάλος του, ὁ Κουσοκούς, διαμαρτύρεται:

— Βράχκα, Κακαράκ! Μούσκεφα, Κακαράκ!

— Μῆ στενοχωριέσαι, τόν παρηγορεῖ ὁ σουβλερομύτης. Θά ξανανάψω τήν πυρκαϊά νά... στεγνώσῃς! Προσφέρομαι ὄωρεάν!

Μά νά: Ξαφνικά, γρήγορο άνθρώπινο ποδοβολητό άκούγεται νά πλησιάζῃ.

Ὁ Ταρζάν καί ἡ Ζάμπα κυττάζουν άνήσχοι.

Σχεδόν άμέσως ένας νέος, μελαχροινός καί άρρενωπός ὁμορφος άνδρας, μετ' γεροδεμένο κορμί καί ψηλό άθλητικό παράστημα, παρουσιάζεται μπροστά τους: Τόν ακολουθεῖ χαμογελώντας μι' πανέμορφη καί χαριτωμένη, μά μικροσκοπική ξανθειά κοπελίτσα. Στό μπόι δέν ξεπερνάει ένα λαγό πού στέκεται σούζα καθισμένος στά πσινά ποδαράκια του. Κι' ὅμως είναι τόσο κομψή, τόσο γλυκειά, τόσο χαριτωμένη!

Ὁ Κακαράκ πού τήν κυττάζει γουρλώνοντας άκόμα πιά πολύ τά γουρλωμένα μάτια του, ψιθυρίζει θαυμαστικά:

— Ἄμάν, κορίτσαρος, άδερφέ μου!

Ἄλλά καί ἡ «Μικρή» κυττάζει μετ' θαυμασμό τό κεφάλι τοῦ Κακαράκ μετ' τή σουβλερῆ μύτη πού προεξέχει. Καί διπλωρώνοντας τόν ρωτάει μετ' πολύ εὐγενική λεπτότητα:

— Μά κεφάλι εἶν' αὐτό, χριστιανέ μου, γιά... ποτιστήρι;

Ὁ νεοφερμένος μελαχροινός άνδρας κυττάζει έκθρικό καί προκλητικό τόν άρχοντα τῆς Ζούγκλας:

— Ἐοῦ εἶσαι ὁ Ταρζάν; τόν ρωτάει.

— Νάί...

— Κι' εἰγὼ ὁ Ζαντόβ! Σέ κάλεσα νά ρθῆς στή σπλιά μου νά μονομαχήσουμε. Μά ἄδικα σέ περίμενα εκεί. Δέν τόλμησες νά μετρηθῆς, σάν άντρας, μαζί μου. Προτίμησες νά θάλῃς φωτιά γιά νά με κάψῃς. Μά οὔτε αὐτό κατάφερες, δειλό ζαρκάδι! Ὑποῦλο φίδι! Βρωμερό γουρούνι!

Καί τελειώνοντας τίς φοβερές προσβολές του, τινάζει άπότομα τό δεξιό του χέρι. Δίνει μι' τρομακτική γροθιά στό πρόσωπο τοῦ άρχοντα τῆς Ζούγκλας!

Βουβάλι άν είχε δεχτῆ μι' τέτοια γροθιά θά σωριαζόταν σπαράζοντας κάτω. Ὅμως ὁ Ταρζάν μένει ὄρθος κι' άκλόνητος σάν μαρμαρένια κολώνα. Μόνο τά γαλάζια μάτια του σκοτεινιάζουν καθῶς τοῦ ά-

ποκρίνεται με σφιγμένα δόντια:

— Έσύ, Ζαντόβ, με κάλεσες πρώτος να μονομαχήσουμε. Και σίγουρα έσύ θα έβαλες τόν Ρούγκο να κάψη τή Ζούγκλα κι' έμένα μαζί της!

Άμέσως προσθέτει σφιγγοντας τήν άτσαλένια γροθιά του:

— Λυπούμαι πού θα χάσης τά νειάτα σου! Μά είσαι ένα κακό σκυλί πού πρέπει νά τού τσακίσω τό κεφάλι!

Και τινάζει με άφάνταστη δύναμη και όρμη τή γροθιά του πρός τό πρόσωπο τού Ζαντόβ. Μά τήν ίδια στιγμή κάτι φοβερό και άναπάντεχο γίνεται:

.....
Ένώ, λίγο πιό πέρα, καταγοητευμένος ό Κακαράκ ρωτάει τό μικροσκοπικό ίνδαλμά του:

— Μου έπιτρέπετε νά σάς άγαπήσω, δεσποινίς; Προσφέρομαι δωρεάν!

Τ Ε Λ Ο Σ

Άποκλειστικότητα:

Γενικά Έκδοτικά Έπιχειρήσεις Ο.Ε.

Πρωτότυπο κείμενο: ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑΙ

Τήν άλλη Τρίτη κυκλοφορεί τό 4ο τεύχος τού μοναδικού περιοδικού περιπετειών Ζούγκλας, με τόν συνταρακτικό τίτλο:

ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΕΡΑΤΩΝ

Είται μιá από τίς πιό συναρπαστικές περιπέτειες πού έχει γράψει ό

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Στό τεύχος αυτό θα κοπή ή άναπνοή σας παρακολουθώντας τή θανάσιμη μονομαχία τού ύπέροχου Έγγλέζου Ταρζάν με τό καταπληκτικό Έλληνα Ζαντόβ, τόν πιό δυναμικό και σκληρό άνδρα τής Ζούγκλας. Και άνάμεσα στους δυό αυτούς φοβερούς αντίπαλους: ή άμορφη και γεμάτη καλωσύνη Ζάμπα!

Παράλληλα άρχίζει νά πλέκεται και τó κωμικοτραγικό είδύλλιο τού Κακαράκ και τής μικροσκοπικής Τσίχλ.

ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΕΡΑΤΩΝ

ΘΑ ΧΑΣΗ ΟΠΟΙΟΣ ΔΕΝ ΔΙΑΒΑΣΗ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΥΤΟ

Τὸ Σπίτι πὸν χάνεται

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 2

τερο πὸν ἦταν στὴν ἴδια τάξη μὲ τ' ἄλλα παιδιά. Ἦταν ἓνα παράξενο παιδί μὲ μαύρα μαλλιά, ἄσπρο πρόσωπο καὶ λοθιά μάτια. Ἦταν πάντα καλοντυμένος καὶ εἶχε ὅπως κι' αὐτοί, ποδήλατο καὶ σκί, μὰ δὲν τὰ χρησιμοποιοῦσε γιὰ διασκέδασι μὰ γιὰ δουλειές. Τὸ χειμῶνα παγοδρομοῦσε γιὰ νὰ κουβαλή στὰ σπίτια τὰ ψώνια τοῦ κ. Τίμς. Τὸ καλοκαίρι χρησιμοποιοῦσε τὸ ποδήλατο. Ζούσε κάπου ἔξω στὰ δουὰ καὶ λίγοι εἶχαν δῆ τὸ σπίτι του. Ὁ Πῆ Γουή εἶχε μιὰ παράξενη ἰδιορρυθμία. Ἦταν πάντα πρόθυμος νὰ κἀνῃ ὅ,τι δῆποτε γιὰ τὸν καθένα, πάντα ὅμως ζητοῦσε ἀμοιβή, πὸν συχνὰ ἦταν πολὺ μικρὴ σὲ σύγκρισι μὲ τὴν ὑπηρεσία πὸν προσέφερε.

Ὁ κ. Τίμς ἄρχισε νὰ ψάχνῃ γιὰ τὴ θελόνα τοῦ κεντήματος.

— Κλωστές, μογιές, καρφίτσες; θελόνες τοῦ χεριοῦ, θελόνες τῆς μηχανῆς... "Α! νάτες! θελόνες κεντήματος.

— Κύριε Τίμς, εἶπε ὁ Μάξ. Μήπως ἀκούσατε γιὰ τίποτα χαμένα ἀποκόμματα δελτίων;

— Πῶς; ἔκανε ὁ κ. Τίμς ἀσκιρτώντας. Βρήκατε κανένα; Γιὰ νὰ τὸ δῶ.

Ὁ Μάξ, πρὸς κατάληξι, ὄλων τοῦ ἔδωσε τὰ ἀποκόμματα.

— Χμ! "Ὅλα ὅμοια, κομμένα ἀπ' τὰ δελτία καὶ χωρὶς ὄνομα, εἶπε ὁ Τίμς. Καλύτερα θὰ κάνετε νὰ μὸν τ' ἀφήσετε ἐδῶ. Ἴσως τὰ ζητήσει ὁ ἰδιοκτῆτης τους.

— Ἐν τάξει κ. Τίμς, εἶπε ὁ Μάξ παίρνοντας τὴ θελόνα, ἐνῶ ὁ Τζὸκ ἄφηνε τὸ ἀντίτιμο. Εὐχαριστοῦμε κ. Τίμς.

Καθὼς ἔδινε τὰ ρέστα, ὁ κ. Τίμς ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλάει γιὰ τὰ ἀποκόμματα.

— Καμμιά γυναίκα θὰ τὰχασε. Εἶναι ἀπίστευτο τί μπορεί νὰ χῆσι μὴν γυναίκα. Ὁμπρέλ-λετυ τί μπορεί νὰ χῆσι μὴν γυναίκα. Ὁμπρέλ-λετυ, καπέλλα, πορτοφόλια. Νὰ, ἡ Φλοραμαίη ἀπὸ τὸν καιρὸ πὸν γύρισε ὁ ἀδερφός της εἶχε γίνει τόσο ἰδιότροπη κι' ἀφηρημένη, ὥστε δὲν ξερεί τί κάνει. Ἡ Φλοραμαίη λέει πῶς ὁ ἀδερφός της εἶναι ἄρρωστος. Μὰ δὲ μὸν φαίνεται ἀληθινὸ αὐτό. Κάθετα καὶ τεμπελιάζει ὅλη μέρα κι' ἡ καμμένη ἡ Φλοραμαίη κάνει ὅλες τὶς δουλειές καὶ τὰ θελήματα. Νὰ, βλέπετε αὐτὲς τὶς μπόττες; Τὶς κουβάλησε ἀπὸ τὸ κτῆμα τους γιὰ νὰ τὶς ἐπιδορθώσῃ ὁ παπουτσοῦς ὁ Σάντ. Ὁ Βέρν ἦταν πάντα τεμπέλης.

— Θὰ τὸν ξερετε ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια, φαντάζομαι, κ. Τίμς, εἶπε ὁ Μάξ.

— Καὶ δεβαίω τὸν ξέρω, ἀπάντησε ὁ κ. Τίμς. "Ἐφυγε ἀπὸ τὸ χωριὸ ὅταν ἀκόμα ἦταν δεκαεφτά χρονῶν καὶ δὲν ἀκούσαμε τίποτε γι' αὐτὸ μέχρι πὸν ξαναγύρισε γιὰ νὰ γίνῃ ἄρρωστος τῆς ἀδερφῆς του. Αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ λόγος, πὸν δὲν βγαίνει ἀπὸ τ' ἀνόρημα γιὰ νὰ νῆρθεὶ νὰ μὲ δῆ. Τὸ παιδί αὐτὸ δὲν ἦταν καλὸ γιὰ τίποτ' ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ ἐπιδειξιότητα πὸν εἶχε νὰ γράφῃ μικροσκοπικὰ γράμματα.

— Μικροσκοπικὰ γράμματα.

"Ὅλα τὰ παιδιά ἔδειξαν ἐνδιαφέρον. "Ακόμα κι' ὁ Πῆ Γουή σῆκωσε τὸ κεφάλι ἀπὸ τὶς προσθέσεις του γιὰ ν' ἀκούσῃ.

— Ναι, μικροσκοπικὰ γράμματα, πὸν χρειάζοσιν μικροσκοπικὰ γιὰ νὰ τὰ διαβάσῃ. Πολλοὶ ἔρχονταν ἀπὸ πολλὰ μίλια μακριὰ γιὰ νὰ τὰ δούν. "Ἐβλεπες τὸ χαρτί καὶ νόμιζες πῶς δὲν ἦταν παρὰ μιὰ μουτζαλιά. Κάτω, ὅμως, ἀπὸ τὸ μικροσκοπικὸν διαβάσῃς ὀλόκληρα ἀποσπάσματα ἀπ' τὴ Βίβλο. Αὐτὸ, ὅμως, δὲ βγάλε ψωμί, τοῦ τὸ εἶπα, καὶ στοιχηματίω πῶς δὲ θάβγαλε οὔτε μιὰ πεντάρρα ἀπὸ τὰ γραμματάκια του. Ἡ Φλοραμαίη λέει πῶς βρίσκαται σὲ ἀνάρρωσι... Μπᾶ! δὲν πιστεύω τέτοια πράγματα...

Δὲ χρειάζονταν πιά νὰ μείνουν ἄλλο. Ξεκίνησαν νὰ φύγουν, ὅταν ὁ Ρόμπτ εἶπε.

— Θὰ θέλατε κ. Τίμς, νὰ κουβαλήσομε ἐμεῖς τὰ ψώνια τῆς Φλοραμαίη; Εἶδα τ' ὄνομά της ἀπάνω στὸ πακέτο. Εἶναι πολὺ φίλη μας. Θὰ θέλαμε νὰ τὴ βοηθήσομε λίγο.

— Αὐτὸ εἶναι μεγάλη καλωσύνη ἐκ μέρους σας, εἶπε ὁ κ. Τίμς. Σκόπευα νὰ τὰ πάω ὁ ἴδιος, μὰ εἶμαι τόσο κουρασμένος, πὸν κλείνουν τὰ μάτια μου ἀπὸ τὴ νύστα. Νὰ τὰ ψώνια. Ἡ Φλοραμαίη θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ.

Καθὼς ἔφευγαν, ὁ Στᾶν εἶχε μιὰ εὐλογὴ ἀπορία.

— Ἀφοῦ προσπαθοῦμε νὰ βροῦμε τὰ ἴχνη μιᾶς συμμορίας πλαστογράφων γιὰτὶ ἔδωσες τὰ ἀποκόμματα στὸν κ. Τίμς. Δὲ θὰ τὰ χρειαστοῦμε σὰν ἐνδειξι;

— Ἴσως... εἶπε ἀφρόντιστα ὁ Μάξ. Κράτησα, ὅμως, ἓνα στὴν τσέπη μου!

★

Εἶχαν πιά φτάσει στὸ λόφο, πὸν στὴν κορφή του φαίνονταν ἡ αὐλόπορτα τοῦ ἀγροκτῆματος τῆς Φλοραμαίη, ὅταν ὁ Ρόμπτ στάθηκε.

— Τζὸκ, δὲν ὑπῆρχε ἓνας ἄλλος σύντομος δρόμος πὸν ἔβγαζε κατευθεῖαν στὸ κτῆμα;

— Βέβαια, εἶπε ἔπειτα ἀπὸ μικρὴ σκέψη ὁ Τζὸκ. Κάπου ἐδῶ κοντὰ εἶναι ἓνα τέτοιο μονοπάτι. Νομίζω πῶς ἀρχίζει πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους ἐκείνους ἐκεῖ.

"Ἐστριψαν τὰ ποδήλατά τους πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους καὶ πραγματικὰ εἶδαν μπροστά τους ἓνα μονοπάτι, πὸν ἀνέβαινε κάπως ἄτομα τὴν πλαγιά πρὸς τὴν αὐλόπορτα τοῦ κτῆματος. Ἀπὸ καιρὸ δὲ θὰ εἶχε πατήσῃ ἀνθ' ἄπινου πόδι ἐκεῖ, γιὰτὶ τὸ μονοπάτι ἦταν στρωμένο μὲ πολὺ χορτάρι.

— Γιατὶ ἡ Φλοραμαίη, εἶπε ὁ Στᾶν, δὲν ἔφυγε μόνη της ἀπ' τὸ σχολεῖο. Τὴν ἀπέλευσαν γιὰ μιὰ ἐντελὴ ἀσήμαντη αἰτία. Φαντάζομαι πῶς δὲν ξαναχρησιμοποίησε τὸ μονοπάτι ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ πρωινὸ, πὸν τὴς εἶπαν νὰ φύγῃ.

Προχώρησαν σιωπηλά, ὥσπου μπῆκαν στὴν αὐλὴ τοῦ κτῆματος. Ὁ Τζὸκ τοὺς ὠδήγησε στὴν πίσω πόρτα τοῦ ἐνὸς ἀπὸ τὰ δύο στίγια.

Ὁ Τζὸκ χτύπησε τὴν πόρτα κι' ἡ Φλοραμαίη βγήκε μὲ βρεγμένα χεῖρα, χαμογελαστή.

— Καλῶς τὸν Τζὸκ! Καλῶς τὰ παιδιά! φώναξε μὲ χαρὰ.

— Σὰς φέραμε τὰ ψώνια σας, Φλοραμαίη, εἶπε ὁ Τζὸκ.

Ὁ Τζὸκ εἶχε τὴν ἐντύπωσι πῶς κάποιος βρισκόταν πίσω τους.

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σας Τζὸ. Νὰ σὰς συστήσω τὸν ἀδερφὸ μου Βέρν. Ὁ Τζὸκ, ὁ Στᾶν κι' ὁ Ρόμπτ, εἶναι οἱ νεαροὶ μου φίλοι, Βέρν.

Τὰ παιδιά γύρισαν τὸ κεφάλι τους καὶ εἶδαν πίσω τους τὸν Βέρν, ἓνα μεγαλόσωμο ἄνδρα μὲ ξανθὰ μαλλιά σὰν τῆς Φλοραμαίη. Φαίνονταν πραγματικὰ ἰκανὸς γιὰ κάθε τι.

— Μάξ, νὰ σοῦ συστήσω τὴ Φλοραμαίη, εἶπε ὁ Τζὸκ. Ὁ ξάδερφός μου Μάξ, Φλοραμαίη.

— Χαίρω γιὰ τὴ γνωριμία, εἶπε μὲ μιὰ κάπως κωμικὴ ὑπόκλησι ὁ Μάξ.

— Κι' ἐγώ, κι' ἐγώ. Ὁ Τζὸκ μὸν ἔχει μιλήσει πολλὰς φορὲς γιὰ σὰς.

— Δεσποινὶς Φλοραμαίη, ρώτησε ὁ Μάξ, μήπως ἔχετε χάσει τίποτε ἀποκόμματα ἀπὸ τὸ δελτίο σας τροφιῶν;

Ἡ Φλοραμαίη φάνηκε πολὺ ταραγμένη κι' ὁ ἀδερφός της εἶπε γρήγορα — γρήγορα:

— Ἀφήσαμε δύο ἀπ' αὐτὰ στοῦ κ. Τίμς, εἶπε ὁ Τζὸκ.

Ἀπέναντί του ὁ Στᾶν εἶχε κολλήσει τὴ μύτη του στὸν τοῖχο καὶ κοίταζε — θὰ μπορούσε νὰ πῆ κανεὶς πῶς ὄσφραινόταν — κάτι μὲ μεγάλη προσοχή.

Ξαφνικὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ συνέβη ἓνα γεγονός, πὸν ἀπεκάλυψε κάτι πολὺ σοβαρὸ γιὰ τὴν ἔρευνά, πὸν εἶχαν ἀρχίσει οἱ τέσσερις μικροὶ ντεκτεκτιβς. Ἀκουστικὴ πρῶτα ἓνας θόρυβος στὴν αὐλὴ, τὸ σκούζιμο ἐνὸς γουρουνιοῦ, τὸ γαύισμα ἐνὸς σκύλου, τὸ μούγκρισμα μιᾶς ἀγελάδας καὶ τὰ ἔμφωνητὰ ἐνὸς κοπαδιοῦ χῆνες. Κάτι γινόταν ἔξω.

"Ἐτρεξαν ὅλοι στὴν πόρτα κι' εἶδαν ἓνα νεαρὸ δαμάλι νὰ βγαίνει ἀπ' τὴν αὐλόπορτα καὶ νὰ κατὰξῃ πρὸς τὴν πόλι.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΝΗΣΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ

TARZAN

